

Tudor LEU

CÂINELE ÎNȚELEPTULUI

-poveste cu câini și politicieni-

AVERTISMENT:

Povestea îmi aparține, dar personajul principal și-a însușit ideile tatălui meu, pe care i le punem astfel în valoare întâmpinându-i aniversarea celor 80 de ani.

REALITATEA 2012

ISBN: 978-973-9025-73-7

Coperta: Tudor Leu și Veronica Ionescu
Tehnoredactare computerizată: Veronica Ionescu
Casa de editura REALITATEA
Bd. Dacia 126, București 020064, tel.0311045047

PROLOG

Sunt un dezamăgit, știu; sunt un bătrânel dezamăgit, care dă din cap cu oarecare tristețe. Pentru că, de protestat, nu mai are el, la vârsta asta și la experiența asta de viață, vloga să protesteze. Și, pesemne, nici prea mult chef, mulțumindu-se, ca orice bătrân, dacă se mai poate mângâia cu mici și puțin costisitoare tabieturi.

Dar, oare numai bătrânii se mulțumesc dacă li se respectă cât de cât tabieturile care le asigură o oarecare comoditate stabilă, sau majoritatea oamenilor?... Cât de banală o fi, eu cred că asta e o întrebare esențială pentru cei mai mulți dintre cetățenii lumii, care sunt mai mulțumiți cu răul în care trăiesc, dar pe care l-au deprins și s-au obișnuit, decât cu imprevizibilul unei schimbări care ar putea să aducă cine știe ce deranj în asemenea tabieturi... Această comoditate resemnată dă curaj dictatorilor profitori și îl scoate pe om din efortul de a gândi la soarta sa, făcându-l o ființă care primește prostește ce-i ajunge sub nas, dacă asta asigură o asemenea comoditate. Și rămâne astfel, cam nemulțumit, cam cârtitor, dar fără prea mare chef de a schimba ceva și fără idei în această direcție, cel mult visând la a da o țeapă. O singură țeapă, care să-i schimbe soarta; nu un efort bazat pe ceva idei. Iar, fiindcă de cele mai multe ori țeapa nu reușește sau, nici măcar nu ajunge să fie dată, asemenea oameni afișând de multe ori doar o falsă inițiativă, îi acuză pe majoritarii comozi

care nu-i susțin, cum că ar fi conservatori, resemnați sau nostalgici.

Cum e cazul cu situația noastră de criză, instabilitate și foame în care am ajuns, furați și mințiți de niște netrebnici aventurieri ai politicilor contemporane pe care, uneori ne amăgim cu sentimentul libertății și le uităm. Dar, la necaz, când ajunge să ne cam sufoce năduful, tot răbufnim și zicem că era mai bine pe vremea cealaltă, a dictaturii... Nu credem nici noi sută la sută lucrul acesta; dar îl zicem. Cum să nu-l zicem, când nevoile la zi sunt cele care ne-nțeapă și ne strâng și ne storc și ne fac să le-njurăm, la cele trecute fiind dispuși să privim cu mai multă îngăduiță de vreme ce nu ne mai dor. Dar, să ajungem în starea prostească de a fi chiar nostalgici?!... Parcă e prea mult.

Omul e o ființă ciudată; pe care-o-mpunge-n fund prezentul, o doare sau o bucură prezentul, îi place să se răsfete în acest prezent și să blesteme toate piedicile acestui prezent, să facă pe oricine vinovat de prezentul său și, dacă e cazul, chiar să mintă cu nerușinare laudându-se cu un trecut chiar dacă nu i-a fost deloc glorios, numai ca să arate că știe el ce are de făcut în viitor. Să se mintă, adică, pentru că, de fapt, ca ființă, el a fost robul propriului său trecut iar, în materie de viitor, habar n-are cum va fi acesta. Și, mai ales, cum și-l va face; fiindcă statutul lui e unul de ființă care foarte greu vede mai departe de lungul nasului. Astea sunt datele noastre, asta-i situația obiectivă: Cam nasoală!... Dar n-o să ne dăm foc, acuma, dintr-un asemenea motiv!

Din păcate, însă, sunt unii care ne-ncalecă, și

care profită de o asemenea situație obiectivă, și care nu se dau în lături să ne facă viața mai grea, numai ca lor să le fie bine. Pentru că aceia știu că omul are și calitatea de a se mulțumi cu puțin. Și, atunci, îi dau lui puțin, luând pentru ei tot ce este mai mult. În schimb, se laudă că-i asigură echilibrul. Adică comoditatea unui trai prost, dar obișnuit, confirmându-i tabieturile lenevoase pe care omul le are atât de bine înșurubate, încât de cele mai multe ori se lasă chiar subjugat, înjosit, numai să fie sigur că acestea i se satisfac, iar grija zilei de mâine nu e atât de acerbă, când cineva îi dă asigurări că va fi la fel de rău ca și azi.

Față de agresivitatea acestor dictatori mai mari sau mai mici, mai de poliție sau mai de piață, mai de pistol sau mai de tarabă, mai administrativi sau mai financiari, mai aleși democratic sau mai impuși totalitar, îmi e clar că apar ca un bătrânel nemulțumit. Cu toate că, nemulțumit eu eram încă din tinerețe, când apucasem să citesc și să deprind unele adevăruri spuse de filosofii lumii, dar au venit niște educatori care vorbeau prost limba noastră și explicau lucrurile cu totul pe dos, în interesul ocupanților. Târziu mi-am dat seama că nici ei nu credeau prea mult în ce ne-nvățau, ca dovadă că unii chiar dintre aceia plecau în occidentul pe care îl numiseră „putred” și, după ce ajungeau acolo, spuneau că „au ales libertatea”. Dar eu, care n-aveam rude sau sprijin acolo, nu mi-o puteam alege; iar sufletul meu rămânea torturat în acel pat procustian în care propagandiștii marxisti ne împingeau îndesând tinerețea celor care am fi avut înclinația de a gândi filosofic.

Din acest motiv, si la tinerete, când răbufneam și mai spunem un adevăr, tot un dezamăgit mă dovedeam a fi. Fiindcă mi-am dat seama că, de fapt, tocilar cum eram, celor care voiam să învățăm ni se înfipsese o pâlnie-n cap și ni se turnau niște zoaie marxist-leniniste spunându-ni-se că aia e lumina... Bucuria vieții, sau, poate amăgirea mea că aș trăi o bucurie gândind liber, e subțire la mine. Ca un strat într-un sandviș apăsător între cele două felii groase de dezamăgire: cea cu care am început la tinerete și cea cu care sfârșesc acum. La tinerete, dacă mai reacționez, o făceam numai pentru că nu puteam fi șmecher ca alții care mimau credința în filosofia partidului până-n pânzele albe și trăgeau unele foloase. Eu nefiind o minte prea speculativă, răbufneam când se spuneau gogomăniile prea mari sau se făcea prea multă demagogie iar, prin asta, m-am catalogat drept incomod... Cum, de fapt, sunt și astăzi, după ce mă luaseră în guvern crezând că o să slujesc interesele lor...

Așa că bucătoaiile alea de pâine groasă și uscată care constituie gustul fad al sendvișului vieții mele sunt cam la fel, fiindcă nici azi nu pot să zâmbesc lichelelor politice pe care le văd cum ne fură în vreme ce, prin mijloace mai subtile, care nu mai ajung doar la tocilari, ci la toți proștii, ni se bagă-n cap o altă prostie grosolană: Că suntem liberi să ne distrăm cum vrem, să furăm cum vrem și să nu muncim cum vrem!... Asta-i felia de pâine cu conservant și E-uri de deasupra. Iar straturile din mijloc, cele cu unt și mezelicuri muiate-n sos aromat, au rămas subțiri, subțiri de tot, cam de atunci, din iarna lui optzecișinouă când au venit ăia

la mine zicându-mi că mă consideră un dizident și m-au îndemnat: „Fă-te că lucrezi”. Și, apoi, perioada când i-am luat în serios și chiar am lucrat, am străduit să scot la iveală ideile democrației după care, șobolan de bibliotecă fiind, scormonisem toată viața. Am făcut partidul acela entuziast și cam romantic, plin de intenții bune. Intenții care s-au pierdut pe drum chiar în guvernările la care am contribuit și am avut funcții importante... Am avut și funcții importante și discipoli credincioși care apoi, speriați de ce se-ntâmplă aici și-au luat zborul în lumea largă sau, interesați să se realizeze mai bine, au găsit alte găști și partide.... Și n-a mai fost nimeni în stare să pună piciorul în prag, așa că lecția de demnitate am primit-o chiar de la Leo pe care eu l-am crescut de când era un ghemotoc pufos, așa cum îi crescusem și pe înaintașii lui.

L-am crescut și l-am învățat multe când a fost să înființeze ei, statul lor, al câinilor liberi care fugeau de aici pentru că politicianii care, în primii ani se lăudau cu grija umanistă față de câini, le-au creat până la urmă o viață de câine punând la cale chiar și o lege a eutanasierii. Aveau, e drept, un sprijin acolo unde bunicii lor plecaseră ca să lupte pentru dobândirea unui teritoriu pe care să-și înființeze un stat propriu, administrat de ei fără a mai fi la mâna oamenilor. Da, încă bunicii lor se gândiseră cu înțelepciune la asta, unul dintre ei fiind câinele meu mai înainte. Dar ei, câinii din contemporaneitatea noastră, și-au dat seama că acel politician de la noi care câștigase cândva capital politic făcând-o pe apărătorul lor era un demagog; cu simțul lor olfactiv-politic l-au mirosit mai bine decât noi care-l

răbdam cu toate miciunile sale. Ajuns la falimentul politicii de promisiuni demagogice cu „*să trăiți bine*” și lipsit de răspunsuri față de înfomentarea populației, el a dat vina pe câini și pe cheltuielile mari pe care ei le produc, ajungând până la Curtea Constituțională cu o lege care prevedea să-i eutanaseze. Atunci, mai deștepți decât oamenii care încă sperau, câinii s-au organizat în frunte cu Leo, s-au dezis de politicile noastre nefaste și au emigrat în masă... Da: Leo i-a condus spre aceasta; Leo pe care eu l-am format, așa cum îl formasem și pe bunicul său. N-aș fi crezut că va ajunge la o gândire atât de înțeleaptă atunci când l-am luat în brațe ca un mic ghemotoc pufos ce scâncea... N-aș fi crezut că acel cățeluș docil va deveni marele gânditor care va continua compromisele mele aspirații. Învățăcelulul meu, cățelandrul deștept crescut și educat de mine în sensul celor mai frumoase aspirații democratice, devenise câinele rasat cât doctoranzii mei cu înalte studii politologice, în așa fel încât eu personal l-am rugat să nu-mi mai spună „stăpâne”, cum se învățase de mic, ci „maestre” precum toți ceilalți studenți la care țineam. Și tot el mi-a dat adevărata lecție de demnitate politică.

Pentru că, în vreme ce noi oamenii, cu toate că, an de an constatașerăm cum suntem tot mai mult înșelați și furați, dar răbdam corupția politicianilor și, chiar dacă ne dădeam seama că suntem înlăturați, cum era cazul meu, încă mai credeam că vom putea îndrepta lucrurile, Leo, discipolul meu, s-a pus în fruntea întregii sale rase canine și, cum fusesem eu cândva, doar formal și pentru scurt timp, un lider de care-și va aminti istoria democrației de la noi, el a

devenit cu adevărat. Crezut temeinic, chiar dacă acolo, în mintea lui amenințată cu pistolul, erau ideile mele, el a devenit un lider mult mai mare decât am fost eu vreodată. A devenit liderul lor de opinie, dând o palmă guvernării și părăsind această țară coruptă.

Așa îmi trebuia: Să primesc lecția chiar de la acela pe care eu l-am format în temeinicia unor asemenea convingeri care în lumea noastră nu țineau; ba chiar ajunsesem să mă ia unii peste picior, drept naiv și lipsit de simț practic, belfer bun de speculative prelegeri academice și nimic mai mult!...

De aici pornește starea mea de astăzi care mă face să nu arăt a fi mai mult decât un bătrânel dezamăgit, să fiu nesocotit de oficialitățile care s-au schimbat și nu mă mai iau în seamă, să n-am nici măcar cui striga protestul meu care sună astfel: „Dar, incușilor, câți bătrâni dezamăgiți nu are omenirea?!?...

Are milioane și milioane!... Dar nu toți sunt minimalizați cum se-ntâmplă la noi... Poate că lumea, lumea normală își dă seama că bătrânețea este ea însăși o dezamăgire, sau o zonă în care ne retragem dezamăgiți...

PARTEA ÎNTÂI: UN OS DE ROS

1

Ne-am despărțit greu.

Pentru că ne iubeam mult iar el îmi era foarte devotat.

Ne-am despărțit greu și era jale mare între noi și nu ne venea să ne dezlipim unul de altul. Lipit de piciorul meu, el plângea în tăcere sonorizându-și din când în când durerea într-un suspin, după care trăgea aer în piept ca să-și susțină starea demnă.

-Plec, stăpâne... pardon, maestre; e de datoria mea să plec. Doar tu m-ai încurajat să semnez apelul „*Un os pentru fiecare*”, cu toate că eu îl consider cam populist!... Tu mi-ai cultivat harul ăsta de-a fi în slujba semenilor mei. Tu ai ieșit și ai protestat împreună cu mine în Piața Universității, cu toate că mitingul nu era autorizat; tu ai mers cu mine și-n față la Cotroceni, și l-am huiduit pe ăla care n-a ieșit, fiindcă el nu mai vorbește cu câinii așa cum vorbea în campania electorală; acum vrea să ne eutanaseze pe toți, fiindcă nu se mai așteaptă la voturi, ca pe vremea când venea la el Brigitte Bardot!... S-a încâinoșat rău, președintele vostru, așa că noi câinii trebuie să plecăm... Nu plânge, stăpânul meu drag... Vezi, sentimentele adânci mă fac să-ți spun așa cum îți spuneam când eram mic... Trebuie să-mi fac datoria civică pe care de la tine am învățat-o. Dacă nu scriai tu la Națiunile Unite, nu s-ar fi găsit posibilitatea din partea nepopulată a Americii, ca să ne dea nouă porțunea aceea stearpă unde să ne facem țara noastră, a câinilor liberi. Tu ne-ai obținut-o, pentru bunicul meu pe care l-ai avut câine credincios și s-a molipsit de la tine de politică, devenind liderul

câinilor care luptă pentru o țară a lor; așa că poți veni oricând, ești invitat de onoare în ea!... Dar eu trebuie să plec acum. Plec să salvez ce se poate salva. Aici, criza vă amenință și pe voi să ajungeți la o viață de câine. Iar dacă voi ajungeți la viața de câine, pentru noi nu va mai fi viață deloc!... Nu-i vezi că au dat legea cu eutanasierea la Curtea Constituțională?... Trebuie să plecăm repede, până nu vor spune judecătorii ăia că e bună!... Rămâi cu bine stăpânul meu drag, maestre!... Când vor fi condiții, te iau și pe tine acolo. Aștia sunt de-a dreptul rasiști, dacă nu recunosc omenia câinelui!... Țsta e un Hitler ceva mai chior și te pomenești că face holocaust cu noi!... Te sărut maestrul meu drag! – îmi mai spuse el îmbăloșându-mă frumos pe un obraz și pe altul.

Apoi mușcă marginea unei fotografii recente spre a mi-o lăsa cu autograful colților săi și-mi puse în mână lăntișorul cu care îl scoteam la plimbare.

- Nu-l iei? Ai putea să-ți tragi bagajul cu el...

- Bagajul îl dau la cargo, e mai ieftin - se arată el emancipat - și, oricum, acolo, unde tocmai acum se luptă pentru recunoașterea internațională a Republicii Statului Canin, știi că lesa e disprețuită, ca semn de aservire a noastră către voi. O să port numai zgarda, ca amintire scumpă de la tine. În definitiv, cipurile pe care vor să vi le pună vouă, oamenilor liberi, sunt tot un fel de zgardă; așa că n-are de ce să-mi fie rușine. La revedere, maestrul meu drag!

Pe stradă, neînfricații câini din mișcarea de emancipare ce se produsese ad-hoc de când guvernarea care a sărăcit țara începuse să dea din

colț în colț, făceau o demonstrație puternică. O demonstrație antiguvernamentală care acuza faptul că, până la urmă, ca să scape ei, politicienii, demagogia i-a făcut să dea vina pe câini: Că se consumă pentru asistența lor prea mult din bugetul statului... Dar câinii nu se sfiau și demascau această perfidie mărșăluind cu cântec hămăit spre locurile de îmbarcare, unde republica fraților lor emancipați mai devreme le trimisese avioane ca să-i transporte scăpând de amenințarea eutanasierii. Pentru că, nefericiții de politicieni, nu numai că au dat vina pe câini pentru ce furaseră ei din buget, dar puseseră la cale și o lege ca să-i eutanaseze, ca să nu poată face scandal. Ba, se spunea chiar că acolo, în republica lor întemeiată nu de prea multă vreme, o mișcare de apărare a câinilor din întreaga lume incita la război împotriva noastră, ca țară ce pornește un nou holocaust. Norocul era că statul lor ne fiind încă recunoscut, cu drapel, constituție și loc la ONU, nu avea cum declara acest război pe care decrepiții noștri politicieni care se pretau la asemenea acte antiumaniste cu câinii, l-ar fi meritat.

Mai târziu, când mi-am dat seama că, ne mai având câini, ei începuseră să se preteze la acte antiumaniste chiar cu noi, cei care protestam împotriva incapacității lor politice, ca mulți alți cetățeni ai țării mele, eu mi-am spus asta. Pe atunci, însă, revoltați erau mai ales câinii care, câștigându-și o republică a lor, o huiduiau pe a noastră părăsindu-ne.

Casa mea a fost onorată cu oprirea marșului ca pentru un scurt miting în fața ei. Pe urmă mi-am dat seama că cinstea nu era pentru mine, ci pentru

Leo, iubitul meu cățel care mă părăsea. Ieșirea lui în stradă a fost întâmpinată cu ample aplauze și urale câinești, cu fluturarea cozilor și a steagului cu stema dintr-un os, ce începuse să fie arborat în unele cercuri și cu oferirea unui loc în fruntea coloanei. Leo era, categoric, un lider pentru lumea lui canină. Fapt care m-a făcut să fiu foarte mândru, pentru că de la mine învățase și comportamentul și gândirea doctrinară și actele de care trebuie să dea dovadă în lupta pentru democrație.

Îl învățasem, da, tot ce știam eu care, când mi-am dat seama că-n lumea noastră de oameni democrația este atât de trădată încât uneori te face să zici că, „mai bine n-ar fi deloc!”, atunci aproape că m-am retras din viața publică, hotărând că, după ce se va termina legislatura, nu mai candidez. Și, în resemnarea mea, când mi-am dat seama că oamenii nu mai au nici o șansă în aplicarea ei cum trebuie, dar câinii care sunt la începutul afirmării lor democratice ar putea să aibă, l-am învățat pe Leo tot ce visasem eu onest și frumos. Inclusiv avântul pe care nu-l mai aveam, dar i-l transmisesem bunicului său care, tocmai fiindcă era în slujba mea, devenise lider câinesc. Iar faptul că, prin asta, îl vedeam acum și pe nepotul său ajuns lider, în fruntea eșalonului care ne părăsea, mă făcea să cred că n-am trăit degeaba: Dacă n-am reușit să-i învăț omenia pe oameni, poate că voi reuși la câini. Speram asta, pentru că îi vedeam disprețuindu-ne și ne mai păsându-le că aveam un guvern care trimisese la Curtea Constituțională o lege de eutanasiere. Erau mobilizați de un militantism cum nu mai aveau de mult oamenii, protestau demonstrând că ei credeau

în ceva; și rosteau pe față lozinci împotriva gândirii fasciste a politicianului care făcuse cândva carieră spunând că apără câinii.

Ba, din câte am văzut mai târziu în reportajele televizate, când demonstrația lor a ajuns lângă zidurile palatului unde acela guverna, s-au oprit ridicând piciorul și le-au împrôșcat cu dispreț, ca să rămână acolo amprenta lor gălbuie prin care își marchează delimitarea. Și am fost deosebit de emoționat când am auzit cum se dădea tonul unei lozinci ce făcea aluzie la trecutul de marinar al președintelui terorist: „*Cel ce-a viețuit pe mare / Dragoste de câine n-are. / S-a făcut că pupă boturi / Doar ca să câștige voturi!*”...

Eram deosebit de emoționat pentru că Leo, Leo al meu, cățelul crescut de mine de când fusese un ghemotoc, era acum maturul îndrăzneț care dădea tonul acestei lozinci, ridicat pe labe de cosangvinii săi care se ușuraseră întru înfruntarea președintelui mincinos. Iar, când forțele de ordine de la palat au venit să-i aresteze acuzându-i că, prin ridicarea piciorului împrôșcând zidul, au adus o gravă jignire președintelui, cine s-a ridicat cu o pledoarie demnă de *magna cum laudae* la un examen de drept? Leo al meu!

Da: Inteligent, cu prezență de spirit, Leo al meu a ieșit în fața jandarmilor care veniseră să aresteze strigând un lucru care i-a înmărmurit:

- Domnilor, vă rog să fiți atenți să nu încălcați legea minorităților!

- Ce minorități, măi cățelule? – a întrebat comandantul gărzii care se alinia agresiv.

- Minorități – a răspuns el fără să se

intimideze – așa cum există minorități naționale, există și minorități animale! Avem aceleași drepturi.

- Aveți dreptul să vă arestez, sau să vă amendez. Și asta am să fac!

- Protestez, domnilor jandarmi; nu cunoașteți legea.

- Cum îți permiți să spui asta? Tu ești un câine, iar eu sunt absolvent de drept! – i-a spus atunci, mândru de diploma luată prin învățământ la distanță, maiorul care comanda jandarmii.

Dar Leo nu s-a lăsat intimidat:

- Dacă sunteți absolvent de drept, atunci știți că într-o republică nu mai funcționează legea de *les-majestate*, ca să vorbiți de jignire adusă președintelui.

- Dar despre ce să vorbesc, dacă voi ați ridicat piciorul spre zidul palatului?

- V-am spus: Despre dreptul minorităților de a-și păstra tradițiile! – l-a obligat Leo să facă ochii mari și să întrebe ca și cum i s-ar fi pus ceva în gât:

- Cum?

- Exact așa, domule maior. Toate tratatele care studiază tradițiile ginei noastre canide, din care nu facem parte numai noi, ci și lupii și vulpile și șacalii și alte patrupede mai mărunte, consemnează obiceiul nostru tradițional și instinctual de a ne marca teritoriul cu un asemenea gest. Nu este o jignire, ci o autoapărare și o autodefinire, apărută de legile democratice prin dreptul la autodeterminare – vorbi el deosebit de competent vestejind studiile de drept făcute la distanță de maiorul care nu mai avu decât să întrebe:

- Dar de ce ați făcut asta tocmai pe zid?

- Ca să marcăm că ne delimităm de politica președintelui. E un drept democratic această delimitare, nu?

Maiorul nu mai știu ce să spună, își lăasă batalionul în stand by și se duse să-l întrebe despre aceasta pe profesorul care-i vânduse pe sub mână lucrarea de licență, iar câinii își continuară drumul spre aeroport în mod disciplinat până la al doilea loc unde aveau să facă o demonstrație. Disciplinat și foarte mândri de ei, ca niște ființe învățate cu chichițele luptelor politice.

Dar nu numai ei, ci chiar și eu eram mândru de un asemenea comportament demn, cu răspunsurile demne și bine documentate legislativ prin care Leo câștigase partida, dovedindu-se a fi un bun discipol al meu. Pentru că folosise exact stilul practicat de mine în înfruntările primelor demonstrații de după 1989 când, în mod cât se poate de liber și neimpus, recunoscând adevărurile despre democrație pe care știam să le spun cu ton revoluționar, anumite grupuri ajunseseră să mă considere liderul lor și să confirme prin atitudinea lor ceea ce eu, șobolan de bibliotecă trezit la libertate după sacrificul gratuit al tinerilor martiri, enunțam doar la modul teoretic, așa cum citisem și studiasem într-ascuns, dar nu avusesem curajul lor ca să ies în stradă să mă opun. Eh, ce vremuri!... Au venit ei la mine, care mă știau, și mi-au spus „Fă-te că lucrezi!!”... Da, așa mi-au spus luându-mă în mijlocul lor când tocmai se înfrăteau cu soldații: „Fă-te că lucrezi, profesore, și vino cu noi la televiziune, să spui poporului ceea ce pe noi nu ne prea duce mintea. Să spui niște adevăruri, că

altfel ne-o iau înainte demagogii cu minciunile lor!”... Ce vremuri!... Au fost frumoase chiar dacă, bine-nțeles că tot ne-au luat-o înainte demagogii cu minciunile lor!... Au fost frumoase. Eu eram profesorul care spunea adevărul și unii chiar mă aplaudau, așa că băgăreții ce puneau mâna pe putere au trebuit să mă ia cu ei găsindu-mi funcții... cum să spun? Nu chiar de conducere, dar printre cei din conducere, tocmai pentru că peste adevărurile mele nu se putea trece... Adică: nu s-a putut trece. O bună bucată de vreme nu s-a putut trece; iar acum, chiar dacă s-a trecut, tot mă păstrează în câte o funcție, așa, protocolară, unde dă bine să ai un revoluționar autentic... Da; asta sunt eu, profesorul chemat de ei atunci: Un revoluționar autentic, dar care nu a ajuns încă să simtă că participă la o revoluție autentică. Unul care dezvoltă teoria; asta, da, trebuie să recunosc: E meritul meu și am știut să-mi transmit fiorul cunoștințelor către toți cei cu care am avut de-a face sau care au căscat gura la mine. Ca dovadă că, din toți câinii mei, cu care am fost atât de apropiat și atât de intim, am făcut revoluționari convinși: Bunicul lui Leo, ca luptător pentru libertate, preluând de la mine ideea cu „*un os de ros pentru fiecare câine*”, chiar a plecat și a întemeiat colonia ce devine acum republică pe teritoriul pustiu pus la dispoziție de acel guvern american care are păduri și lacuri, dar nu prea are populație și facilitează tot felul de imigrări. Iar acum pleca Leo, pe care l-a adus și l-a crescut la mine, tocmai pentru a se forma în același mediu de teorie revoluționară. Leo, cu care simt că mă pot mândri și că mă voi mândri din ce în ce mai mult; pentru că are, nu numai o memorie

formidabilă, ceea ce este caracteristic rasei lui care nu cunoaște IQ-ul, dar și o inteligență speculativă pe care a deprins-o de la mine. Ca dovadă că, da, l-am văzut astfel cu ochii mei cum, pentru neamul său câinesc, devine la fel ca mine, dacă nu chiar ceva mai mult decât mine, cum eram atunci. Cum eram, fomist și plin de idei, când au venit și m-au luat spunându-mi „fă-te că lucrezi”, și m-au dus la televiziune, și am devenit lider printre alții care se băgau și se înghesuiau acolo ca să ia locurile cele mai bune... Ei, dar mi-au lăsat și mie unul, așa că nu pot fi chiar supărat. Asta nu mă supără. Dacă mă supără ceva, e că, nu știu cum dracu, dar n-am reușit să ajungem la democrația pe care o visam atunci cu ardoare. N-am avut îndemânarea, n-am avut cunoștințe suficiente, n-am avut cinste suficientă, sau demnitate suficientă, sau teamă de Dumnezeu suficientă, sau... În fine, fapt este că n-am avut ceva suficient ca s-o putem pune în practică și duce mai departe așa cum o învățasem eu teoretic pe ascuns, citind și alte bibliografii decât cele de marxism. N-am avut și am rămas de izbeliște, în izbeliștea în care ne aflăm că, uite, după ce-au plecat cei mai capabili în străinătate, după ce și cei mai harnici s-au dus la cules de căpșuni pe alte coclauri, ne pleacă acum și câinii, ei având curajul mai mult decât noi să spună că țara a alunecat și s-a degradat spre o dictatură idioată, care ar putea ajunge la holocaust. Un holocaust mai întâi cu ei, apoi și cu noi, cei care vom mai rămâne pe aici ca să plătim taxele lor, ale guvernanților dar, din patru în patru ani, ca proștii, să-i alegem tot pe ăia!... Leo a avut inteligența și să învețe de la mine ce e bine, dar și să nu fie

sentimental-patriotic și s-o-ntindă când e cazul!... Și, mai ales, să-l înfrunte, Doamne, ce frumos să-l înfrunte, cu ce argumente academice, pe maiorul care venea, în fruntea jandarmilor înarmați, cu diploma sa luată la învățământul la distanță. Da, fiindcă ei, jandarmii, ca și alți militari ai serviciilor de pază, tot stau degeaba în vreme ce politicienii se-ncaieră și, atunci, cei deștepți profită de ocazie ca să dea examene și să ia diplome; iar, cu timpul, devin mai deștepți decât politicienii în slujba cărora se află, care n-au timp de studii și rămân la lozincile învățate pe vremuri de la politrucii. Așa că va veni o vreme când cei de la pază vor ști mai multă politică și vor pune mâna pe funcții, iar cei cu funcții luate pe de-a moaca, vor zice mersi dacă-i păstrează măcar la pază. Ascendentul lui Leo, cu care mă mândream și eu, era nu numai asupra maiorului, care avea diplomă în drept, ci și asupra președintelui pe care-l păzea deocamdată maiorul, dar se cam bâlbâia în politică fiindcă nu avusese vreme să învețe nimic, rămânând tot la vechile lui grade. Cu inteligența lui, Leo era deasupra președintelui îmbătrânit în rele!...

Dar nu numai a aceluia. M-am convins de asta văzând apoi la televizor imagini filmate din primele zile ale ajungerii lor acolo, pe teritoriul pentru independența statală a căruia alți câini, dintre cei colonizați pe diverse spații ale teritoriului nordic de mult mai multă vreme, duceau o luptă perseverentă atât cu arma-n mână cât și pe cale diplomatică, spre a-și ridica deasupra lui, în întregime, drapelul cu două oase puse, nu ca la pirați, ci paralel, pe fondul violet al unei culori la modă, întâi doar unul, reprezentând prezentul

modest și apoi l-au pus pe celălalt, ca o promisiune de viitor; două ciolane aurii simbolizând perspectiva de bunăstare, așa cum câinele pe care-l știam, fiindcă fusese aici al unui poet bețiv dar foarte talentat, le făcuse imnul. Un imn de luptă evocând inteligența cu care noul stat câinesc va avea de asigurat și prezentul și viitorul, adică un ciolan de ros acum, iar altul, ceva mai mare, simbolizând perspectivele. Cu imnul acesta și fluturând un asemenea steag, Leo se aruncase în luptă ca un erou de cum ajunsese acolo, printre câinii luptători care păstrau memoria bunicului său. O luptă susținută în care își arăta, pe lângă întreaga genealogie revoluționară care la ei se numește *pedigree*, și toată învățătura primită de la mine.

Pe cale diplomatică, duceau această luptă în special cu conducătorii oamenilor, care reprezentau celelalte state din comisiile și comitetele marilor organizații internaționale, singurele care aveau calitatea de a recunoaște noi membri. Dar, cu arma în mână, ei luptau împotriva celorlalte animale care ocupaseră diverse teritorii în acea zonă pustie pe care o cedaseră oamenii, întemeindu-și cu mai multă vechime statele lor și încercând să acapareze pentru acestea cât mai mari întinderi. Erau, astfel, în jurul lor trei state mari: al porcilor, al urșilor, al șacalilor și enoșilor și hienelor cu care se-nrudeau, dar nu le plăcea să recunoască aceasta. Fiindcă se trăgeau cu toții din lupi, dar câinii evoluaseră frumos, elegant, în condiții umane, în vreme ce ceilalți, manifestându-și vădit sălbăticia, se și pervertiseră în murdărie și nesimțire primitivă, situându-se la antipodul unor regate mai îndepărtate, care erau cele

mai civilizate ale lumii animalelor: Regatul cailor, care domina multe altele, dar era foarte precaut de amestecul cu alții, pentru a păstra distincția și noblețea rasei cabaline, ca și unul al delfinilor rafinați, care decapitaseră mai mulți regi până ajunseseră la o republică plină de cetățeni învățați, simpatici, dar perversi. Măgarii, aveau și ei un fel de stat care se încorpăta în revoluții și intra mereu pe mâna câte unui dictator, focile și pinguinii învățaseră să-și administreze exemplar teritoriile înghețate; la sud, înspre teritoriile oamenilor cu care se asemănau, își făcuseră mai multe state maimuțele gălăgioase, șmechere, îngâmfate, simpatice și speculative, iar un stat foarte puternic, ajungând la o populație mereu crescândă conform fenomenelor demografice din lumea animală, se constituise pe teritoriul unde prima dată se refugiaseră toate corciturile din lume, cele pe care alții alături de care se născuseră, nu-i mai recunoșteau în materie de cosangvinitate. Departe, în zonele pustii ale altor continente, se spunea că apăruseră imperii cu civilizații deosebite, făcute de lei, tigri și alte feline mari, de elefanți, hipopotami, rinoceri și încă multe animale uriașe și chiar de niște păsări cum nu se vedeau pe la noi; dar nimeni nu le-o putea lua înaintea viețuitoarelor apelor care-și aveau dintotdeauna dominația lor din adâncuri.

Spre o astfel de lume se îndreptau acum temerarii mei căței, cățelandri și dulăi părăsind țara noastră în semn de protest față de bicisnicul președinte căruia, în veacul acesta modern și democratic, îi putuse trece prin minte că ar fi posibilă o lege a eutanasierii readucând vremurile

feudale în care ar fi vrut el să trăiască spre a putea dicta nestingherit cele ce-i treceau prin mintea nesigură și schimbătoare pe care o avea. Și, pentru ce?... Pentru ca să umple găurile bugetare pe care nu le putea justifica în prostia lui, după ce se-nconjurase de toți corupții care au supt până n-au mai putut. Bine i-au făcut!... Și bine ne-au spus și nouă când s-au hotărât să plece. Da, ne-au atras atenția că, la asemenea metode, urmăm la eutanasiat noi, oamenii!... Iar, după ce i-au dat cuvenita lecție ridicând piciorul și marcându-și o bine stropită delimitare de el și de jandarmii lui, printr-o disciplină cum n-am fi avut-o noi, proștii de oameni care ne lăsăm provocați, după ce s-au ușurat pe zidul prezidențial, s-au repliat și nu le-au dat acelorora nici un pretext ca să acționeze. Se vedea pregătirea, buna pregătire de revoluționari adevărați, care știu să-și strunească instinctele, știu să reziste în înfruntare, formați aici, în taberele pe care liderii lor s-au priceput să le organizeze, pentru a face față tuturor confruntărilor prin care vor deveni stăpâni pe o țară și își vor face propriul lor stat.

Doar o dată, s-au mai oprit în drumul lor, făcând același gest ca și la zidul palatului prezidențial. Era casa unui tip scârbos, arogant, perfid, plin de sfaturi pe care considera că toată lumea trebuie să i le asculte, cu care nu m-am putut înțelege nici o dată: Unul dintre intriganții care trăsese răștile regizând modul cum se vedea la televizor revoluția pe care, de fapt, n-o făcuse nimeni pentru că doar ne lăsaserăm manipulați de provocările lor. Provocările și promisiunile pe care le-au făcut cu nemiluita și, apoi, când lumea a

început să ceară, acest mare provocator-manipulator a venit în public și a spus că, ehe, ce, așa de repede vrem?! Și ne-a amenințat că vor mai trebui să trecă douăzeci de ani până se va îndeplini ce ne-au promis el cu ai lui... Da, spre satisfacția mea, demonstrația canină s-a oprit acolo pentru că, așa cum noi, oamenii, aveam ciudă pe stăpân, ei aveau ciudă pe câinele aceluia. Un câine onctuos, cu ochi decolorați și părul căzut, care învățase de la el toate perfidiile și, atunci când a simțit momentul, se insinuase printre liderii câinilor revoluționari care pregăteau aici dobândirea unei țări libere pentru ei și a profitat ducându-se la tot felul de congrese unde se vorbea în acest scop, făcându-și astfel o platformă internațională. Dar când primii câini revoluționari și dornici de patrie s-au dus acolo ca să lupte, el și-a pus coada între picioare. Și le-a spus: Ehe, ce așa de repede vor să câștige?!... Trebuie să trecă douăzeci de ani ca să pupe neamul câinesc așa ceva!

Așa că s-au oprit și acolo scandând lozinci cu care îl rușinau pe cosangvinul lor dar, indirect, și pe stăpânul aceluia. Însă nimeni nu a ieșit, nici măcar la geam, conform unei cunoscute tactici câinești de a pune coada-ntre picioare și a băga capu-ntre urechi. Fapt pentru care, solemn și îndelung, pentru că unii care se epuizaseră la palat chiar se forțau, și-au făcut și acolo datoria de a se delimita, înainte de a porni în zbor spre idealul lor de luptă unde-i așteptau ceilalți frați câinești.

Iarși cât se poate de disciplinat, ca să nu le poată face nimeni nimic, s-au încolonat și au grăbit spre aeroport. De unde, duși au fost de pe aceste meleaguri, lăsându-ne doar pe noi să ducem viața de

câine.

2

Viața de câine!... Da, termenul e corect, iar pe mine mă preocupă de mai multă vreme. Termenul ca atare, nu semnificația lui metaforică. Pentru că una e viața de câine când te raportezi la oameni, omul fiind îngâmfat prin natura sa și considerând că nu există mai interesantă viață decât a lui, față de care viața de câine e o înjosire. Ceea ce știm prea bine că nu este deloc adevărat, pentru că sunt destui oameni care ar dori să trăiască așa cum trăiesc unii câini, mai ales ai celor din înalta societate... Bine înțeles că, la antipod, se găsesc câinii vagabonzi care o duc ca vai de ei. Mai ales că, prin modul cum au evoluat pe lângă om și dependent de om, și-au cam pierdut instinctul de a-și căuta hrana în mod preocupat și, specializat, am putea zice. Specializat, cum se întâmplă cu animalele din sălbăticie; câinii învățându-se, cel mult ca omul: Să nu mai culeagă, să nu mai vâneze, să nu mai producă, ci doar să fure de la altul. Asta a învățat în principal câinele de când stă în preajma omului. Iar marii gânditori ai neamului câinesc au remarcat acest pericol al copierii unui model rău famat, așa că l-au studiat cu îngrijorare și atenție. Apoi, când în forurile lor științifice, în special Academia de Științe Morale Canine, au ajuns la concluzia că este nu numai un pericol, ci o reală degradare a moralei câinești, a demnității pe care o aveau ei cândva prin sentimente asemănătoare cu mândria și fermitatea lupilor, a

ștergerii conștiinței capacității de a se hrăni și a se întreține singuri, în ultimă instanță a pierderii autorității morale printre viețuitoare și a riscului ca ele să-i disprețuiască așa cum îi disprețuiesc pe oamenii care sunt, clar, cele mai stricate ființe dintre viețuitoare, au început a propune măsuri de reabilitare morală care să șteargă această molipsire de la lipsa de demnitate a bipezilor care umblă îmbrăcați doar ca să-și ascundă nemernicia.

Au dezbătut mult această problemă, venind cu importante contribuții în cercetarea lor sociologică. Și chiar de filosofie politică, pentru că - și acesta este adevărul când ne referim la viața de câine ca trai mizer - dacă ne gândim la enorma diferență dintre traiul vagabonzilor pândiți de hingheri și cel al răsfățaților din elegante budoare, atunci ne dăm seama că pericolul unei manipulări bolșevice cu incitări la lupta de clasă devine real la ei, ca luptă de rasă, cu implicații la pedigree și așa mai departe. Norocul este tot la acei mari gânditori ai neamului lor care, fiind un neam mai pragmatic, mai puțin aventurist, mai puțin cu capul în nori decât al omului și mai puțin dedat la politici riscante sau falimentare, au creat această mare mișcare de emancipare câinească, învățându-i că, spre a învinge și a ajunge să-și facă un stat al lor, în care să aibă legi pe măsura nevoilor și aspirațiilor lor, le trebuie multă voință și autoeducație ca să-și înfrângă moliciunea de a aștepta de la alții cele necesare traiului, așa cum s-au obișnuit să facă o bună parte dintre oameni și i-au învățat și pe ei. Printr-o propagandă susținută care demasca slăbiciunea moralei umane, ei au demonstrat neamului câinesc faptul că acest instinct

îi face supuși la voia altuia și le știrbește independența de care au nevoie dacă vor să se afirme. Și, realizând astfel mișcarea câinească internațională FDCPPP - Frontul Democratic al Câinilor pe Propriile lor Patru Picioare, au organizat tabere de instruire crescând generații de câini-bărbați, adevărați și demni, la care nu vor mai prinde, ca la oameni, diversivunile apucătoare și hoțesți ale celor ce vorbesc de muncă fiindcă nu vor să muncească. S-au apărat astfel de diversivunile bolșevice care, pentru a golăni și a smulge din munca altuia, îi ațâtau unul împotriva celuilalt, frate contra frate, fiu de cătea împotriva propriei lui mame care l-a alăptat, câine egoist și nepăsător cu durerile altor câini, turnători lași dând alte animale pe mâna stăpânului, într-un cuvânt, niște javre... Ei bine, datorită acestei mișcări FDCPPP care a avut ca lideri mari câini gânditori, mari câini luptători și mari câini organizatori ai vieții publice câinești, putem spune că ei au depășit penibilele și dureroasele experiențe omenesți ale secolului trecut – fascismul și comunismul, asigurându-și venituri destul de bune în întreprinderile pe care le-au pornit cu gândul cinstit de a avea un os pentru fiecare, ca și o poziție foarte respectată în relațiile internaționale, ajungând acum foarte aproape de a-și consolida statul mult dorit.

Dar, chiar dacă cele spuse până acum argumentează că metafora cu viața de câine începe să-și piardă sensurile rămânând ceva livresc, de folosință strict colocvială, din punctul meu de vedere, chestiunea se pune altfel: În comparație cu viața omului, viața de câine este o viață fie mai scurtă ca durată, fie mai precipitată ca aglomerare a

trăirilor. Fiindcă, în linii mari, un câine atinge maturitatea cam la un an și jumătate de viață omenească și trece prin toate etapele vieții într-un ritm cam de șapte ori mai rapid decât omul. Aceasta este marea mea durere care mă încearcă neconținut. Pentru că am reuși să-mi fac din câini cei mai buni prieteni și să întrețin cu ei cele mai mari prietenii, fără surprizele câinești pe care le aduce de multe ori prietenia între oameni; dar totul a fost scurtat de acest ritm de viață diferit, câinele fiind hărăzit să trăiască într-un an de al lui cât șapte ani omenești și să se petreacă mai repede prin această lume, lăsându-mă mereu singur și îndurerat, făcându-mă să o iau mereu de la început în prietenia mea, în sentimentele mele, în dăruirea mea pentru ființele care m-au înțeles cel mai bine.

Aceasta este realitatea tristă care ne conduce spre amarnice deziluzii în manifestarea sentimentelor de prietenie: Dacă ți le manifesti față de oameni și începi să speri în ele, te trezești cu un răspuns câinesc la mesajul tău de iubire, sau descoperi câinoșenia care nu-l lasă pe celălalt om să aibă sentimente la fel de sincere și la fel de profunde ca tine. Mult mai duios omenește îți răspunde la sentimente câinele, dar tristețea e că trăiește mai puțin. Sau mai repede; sau într-un alt ritm; sau oricum s-ar mai putea numi acest fenomen biologic prin care ne deosebim ca durată de dăinuire pe această planetă. Desigur, este un lucru trist, așa cum este orice sfârșit previzibil. Mai ales că sfârșitul unei prietenii prin dispariția unuia dintre parteneri este cu totul altceva decât sfârșitul prin măgăria unuia dintre parteneri. Iar câinele, prin frumusețea sa

sufletească, orice i-ai face, măgar nu devine; în vreme ce omul este atât de câine încât poate să ajungă chiar și la gesturi măgărești!

Mari suferințe am avut eu cu prietenii mei câinii, din aceste motive care provin de la natura cea adevărată și nu de la natura caracterului de javră al unor oameni. Și, tocmai de aceea, mulțumit de faptul că despărțirea de Leo venea din simplul motiv că el se ducea să lupte pentru patria sa, am vrut ca despărțirea aceasta, chiar dacă mi-am luat un alt cățel care să mă alinte cu prietenia lui, să nu conteze. Am stabilit să continuăm o legătură foarte strânsă pe care amândoi ne-am străduit să o păstrăm cât mai nealterată în ciuda vicisitudinilor trăite fie de mine, fie de el. Eu, în dezamăgirile pe care le trăiam într-un stat al cărui președinte vedea totul cu un ochi rău, el, în neîmplinirile pe care le mai avea fiindcă se angajase într-o luptă în care dușmanul era încă puternic.

Pentru că, trebuie să spun, Leo nu se dusese acolo pe roze, la de-a gata. Ne având regim statal, ci de dominion ținut sub papuc de un stat mai mare, țara lor era la cheremul acelor câini care fuseseră ai stăpânilor și le rămăseseră credincioși acelora, câini cu care nu te puteai înțelege pentru că formau o haită care știa una și bună: Îndeplinirea ordinelor primite de la stăpân. Dintre acești câini se alegea din șapte în șapte ani câte un guvernator pe care-l confirmau apoi cei din metropolă, tot ca pe vremea marilor imperii coloniale.

Deoarece, acest ciclu al numărului de șapte unități, șapte porțiuni, șapte despărțituri, șapte... orice, intra în însuși modul lor de organizare și de

reprezentare a vieții, ajungând chiar la o mistică a cifrei șapte, cu semnificațiile lui șaptezecișisapte, sau șaptesuteșaptezecișisapte și așa mai departe, mințile speculative din neamul cânesc găsind multe explicații, făcând multe teorii și căutând multe pricini. Dar eu cred că nu sunt chiar atât de întemeiate presupunerile lor și nu fac față la o cercetare atentă, fie ea bazată pe ocultism, sau pe date științifice reale. Eu cred că e mai mult o rămășiță a existenței lor pe lângă casa omului, un fel de minimalizare a lor față de omul care li se părea că are dăruită o viață foarte lungă, de vreme ce a lor era de șapte ori mai scurtă. Nu pot spune că aș fi studiat problema mai în profunzime, dar asta cred. Deoarece, cunoscând perfidia ființei umane, pot deduce faptul că, primind pe lângă casa sau gospodăria lui aceste animale superbe, cu caracter integru, pe care el le putea folosi foarte bine la diverse îndeletniciri, mai ales paza bunurilor, care era foarte greu s-o poți baza pe angajarea de oameni, fiindcă aceia te fură, în vreme ce câinele dăinuie pe lângă familia ta cu cele mai cinstite sentimente, omul a știut să profite și a vrut să-l subjuge mai mult întru aceasta pe aproapele lui canin. Așa a apărut și specularea diferenței de ani de viață: Șapte la unu, dându-i omului posibilitatea să pară un fel de nemuritor față de semenul său câinele. Deci nu ne putem exprima așa, superficial, în legătură cu o atât de complicată problemă. Toată chestia e cu dus și-ntors, așa că e nevoie de multă băgare de seamă; sau, măcar de bunul simț de a nu ne exprima.

Într-o singură direcție eu mă exprim: Aceea a durerii mele despre care am vorbit mai sus în

legătură cu marile prietenii pe care le-am trăit și le-am împărtășit cu ei, care au o atât de scurtă viață. Păi, dacă e s-o luăm pe cea dreaptă, Dumnezeule, iartă-mă!... De câte ori nu m-am gândit, la moartea câte unui prieten de caracter din neamul câinesc - moarte frumoasă, chiar, venită la bătrânețe, ca un sfârșit natural, nu ca altceva – la faptul că el, cel sincer și curat în prietenie se ducea, iar atâția oameni, care ziceau doar că-mi sunt prieteni, dar mă lucrau pe la spate și mă câinoșau, datorită acestui capricios ritm biologic, rămâneau în preajma-mi!...

Ari fi cu păcat să spun că aș fi dorit să fie invers. Dar tot nu mă pot abține să nu strig disperat: De ce?... De ce, Dumnezeule, ne-ai dat atât de siguri prieteni, dar care ne părăsesc atât de repede din pricină că sunt câini, pe lângă cei atât de nesiguri și de câinoși care ne rămân din pricină că sunt oameni?!...

Oricum, trebuie să mărturisesc: Această atât de dulce conviețuire a mea cu câinii cei dragi, pe care îi iau de mici și-i cresc grijuliu, ca-n scutece, ca la grădiniță, ca la școală, ca la maturitate când îmi devin tovarăși de aventuri și, apoi ca la bătrânețe, când tot eu trebuie să le devin sprijin, mă tulbură prin sfârșitul ei pe care, logic îl știu, dar tot n-am învățat să mă aștept la el. Mă tulbură ca atunci când îți schimbi fusul orar și nu mai știi pe ce lume trăiești... Da, e un fus orar al Creatorului, făcut să se învâртеască altfel la ei și altfel la noi. O fi mai mic, pentru că se învâртеște mai repede, sau mai mare, fiindcă se învâртеște cu altă viteză?... Nu mi-am dat seama. Exact: Nici măcar de asta nu am reușit să-mi dau seama; pentru că, de câte ori îl constat, mă

lovește cu durerea de a mai pierde un prieten. Îmi vine să mă răscol și să-l întreb pe Dumnezeu de ce, tot mai mult, mă lasă între perfizii oameni câinoși, smulgându-mă dintre cățeii mei care sunt atât de omenoși și de sinceri?!

Și nu găsesc drept consolare decât acea proporție matematică de unu la șapte care, rostită în cifre reci pare doar o formulă comparativă, dar când o privești ca destin îți dai seama de întregul ei tragism, chiar dacă ei, câinii, nu simt asta, intensitatea trăirilor lor fiind adaptată la un asemenea ritm pe care îl consideră natural. Dar, pentru noi, ea nu înseamnă numai probleme de relații, de la cele grave cum ar fi de șapte ori mai devreme durerea despărțirii, până la cele vesele ca de șapte ori mai dese aniversări, sau cele sociale ca de șapte ori mai scurte calendare, de șapte ori mai mici cursuri de formare, de șapte ori mai mici perioade în care poți conta pe un partid câinesc, de șapte ori mai repede alegeri în lumea câinească, de șapte ori mai dese posibilități de nemulțumire și de răscoală, de șapte ori mai repede scoaterea lor la pensie, de șapte ori mai repede lor îmbătrânire, etc.etc... Ci înseamnă, mai ales din punct de vedere sentimental, de șapte ori mai puțină prietenie din partea unui suflet care te-ar putea mângâia veșnic.

3

Dar de data asta, prea m-a lăsat de tot!

Nici măcar n-am avut vreme să fiu îndurerat ca să-mi rostesc consolarea aceea cu unu la șapte,

fiindcă n-a murit nimeni.

Și, cu toate astea, am rămas fără câini. Mi i-au alungat pe toți, ticăloșii cărora le-a trecut prin cap că ar putea face cu ei holocaust!... Ticăloșii!... Ticăloși sadici și mincinoși; nepricepuți înhăitați, în frunte cu marele nepriceput care a dus bugetul țării de râpă și s-o fi gândit să facă rost de ceva bani vânzând pielea câinilor. Iar, dacă ar fi fost lăsat să facă asta, clar lucru că, în etapa următoare s-ar fi gândit, în același scop și la pielea noastră!... Adică ochiul lui ceacâr, ăla cu care te fixează criminal când rostește discursuri, s-ar fi luminat amuzat la ideea de eficiență economică ce-i trecea prin cap în locul glonțului pe care îl merită. Și-ar fi fixat direcția asupra trupurilor noastre rămase numai piele și os și ar fi evaluat cam cât ar putea lua pe ele, dacă convinge Curtea Constituțională să nu dea verdict negativ. Cam cât s-ar putea îmbogăți cu ele, așa cum s-au îmbogățit unii cu fierul vechi. Adică vânzând fabrici și vapoare noi, la fier vechi.

Deștepți au fost câinii, că au plecat. Dar fără ei, fără câinii aceia mulți care umpleau curțile și străzile, viața noastră e mai tristă. Ca să nu mai vorbesc de drama micilor specimene canine care au rămas, cu mare preț, pe lângă cei care am devenit cu adevărat dependenți și n-am fi putut trăi fără ei. Pentru aceștia, viața este de-a dreptul disperată. Pentru că știți cum te-aleargă un cățel când îl scoți în lesă la plimbare; știți prea bine: Se smucește mai întâi să scape de coridoarele înguste și apăsătoare ale blocului, te deranjează cu zbențuiala lui bucuroasă când tu te chinui să ții lesa și, în același timp, să deschizi ușa de la intrare, te trage nebunește când

simte aerul curat de afară, se repede întinzând coarda sau târându-te, la copacul pentru care vecinii îți fac scandal că el îl spurcă, n-are răbdare să se deșerte de tot acolo și o zbughește repede către gaura din asfalt a celuilalt copac, pentru care ceilalți vecini îți fac scandal; te târăște apoi înspre alți câini vagabonzi sau ieșiți la plimbare și te întârloacă printre ăia de parcă lesa e făcută ca el să te ducă pe tine; miroase pofcios pe urmele acelora marcând și el locul cu un jet, apoi începe dansul zbuguit al dus și-ntorsului până ce se ușurează de-a binelea lăsând marca rahaților câinești pe obrazul și așa murdar al urbei, tocmai ca tu să fii bun de amendă.

Cam așa stăteau lucrurile în vremuri normale. Dar acum totul e pustiu. Bietul cățel te aleargă străzi întregi, dacă nu cartiere, până găsește urma ușurării unui confrate. Și aia veche, cine știe de când. Cât despre a întâlni vreunul a cărui atracție să-l facă să se zbată în lesă, să te târască într-o voință imperativă, să nu-i pese că și stăpânul aceluia suferă aceleași bruscări ca și tine, să tragă, să tragă îndârjit de tine dar să dea în același timp drăgăstos din coadă către acela, să se smulgă până la urmă nimerind direct unul cu botu-n fundul altuia și să se lingă ca nesimțiii pe părțile care ni se par cele mai urât mirositoare nouă, stăpâni jenați de extensia nemăsurată a instinctelor lor sexuale, ce stăm, oameni maturi, față-n față supuși agresivului protocol câinesc și ne zâmbim de circumstanță, ca și cum am recunoaște cu scepticism că...de, așa e lumea... Ehe, nici vorbă nu mai e de așa ceva! Nu mai există așa ceva pe străzile noastre!... A dispărut această distracție, odată cu superbul neam câinesc ce

o întreținea cu frenezie; iar cățelușii, rămași astăzi ca niște urme de droguri pentru stăpânii lor nevindecați, au devenit niște estropiați triști, lipsiți de asemenea plăceri.

Din pricina aceasta și străzile, lipsite de energia plimbatului în lesă sau a vagabondajului lor, sunt triste. Copacii au frunzele pleoștite înspre rădăcinile pe care nu le mai binecuvintează sărurile pompate prin ridicarea piciorului sau, la cățele, cu eleganța reverenței prin care se pleacă îndoind genunchii. Jos, trotuarele au rămas doar cu insensibilul asfalt mineral, lipsite de naturalețea rahatului câinesc; iar sus, ziua soarele pare mai trist de când nici un câine nu se mai întinde la loc fix și nemișcat pentru a-i absorbi căldura razelor cum numai ei câinii știu; pe când noaptea, luna rămâne de metal rece fără reverberația cu care o celebrează clasicele arpegii ale urletului câinesc înspre ea. Ca să nu mai vorbim de zilele acelea de primăvară sau de toamnă când mahalalele se încingeau de exuberanța nunților câinești!... Străzile lor au devenit cele mai triste și mai inutile pentru noi, nostalgiei altor vremuri. Totul e trist și lipsit de viața pe care, acești adevărați tovarăși ai omului o dădeau spațiului public. Ba chiar putem spune că acest spațiu public își realiza vocația socializării, mai ales, prin exemplul neadormit al modului cum își trăia neamul câinesc viața socială dedicată dintotdeauna străzilor, drumurilor, ulițelor și pietelor publice. Fără viața publică a câinilor, viața publică a omului aproape că nu mai există în adevăratul ei înțeles!... Iar asta, pentru societate înseamnă moarte prin îngustarea modului de existență. Înseamnă denaturalizarea dusă

la maximum, ca și cum ai avea un oraș locuit numai de academicieni care stau cu nasu-n cărți: Nici un cântec de bețiv, nici un strigăt de mahalagioică, nici un scâncet de copil murdar, nici o scandare a suporterilor de fotbal, nici un cântec de prost îndrăgostit, nici o bătaie între țate, nici o înjurătură de scandalagiu, nici un ciripit de femeie ușoară, nici un râgâit de neam prost!... Numai bune maniere și relații academice, ca și cum ne-am distanța fiecare ascunzându-ne în câte un prezervativ unde stăm cu nasu-n carte. Imaginați-vă o asemenea viață și apreciați dacă nu v-ați plictisi până la sinucidere, ca să vă dați seama că lipsa câinilor este întrutotul asemănătoare, nocivă și aptă a crea un sentiment de disperare în denaturarea vieții pe pământ. Străzi apăsătoare prin sobrietatea lor, garduri tăcute și răuvoitoare, în spatele cărora nu mai latră nimeni, scuaruri goale, lipsite și de culcușurile maidanezilor și de defilarea coafată a celor cu stăpân. Și oameni triști, cu atât mai triști cu cât nu mai au în cine da cu piciorul spunându-i „marș, javră!”... Zău: am văzut atâția oameni îngândurați și derutați de când nu mai umblă câinii printre picioarele lor, am văzut atâta tristețe la făptura umană, cum cred că, dintre viețuitoare, doar puricii o mai au, sărind prostește prin iarbă și ne mai găsind o blană de câine în care să se aciuiască.

Așa că nu am mai putut răbda mai mult de un an și, nici nu se împlinise bine acesta că, atunci când am aflat despre o oarecare stabilizare a reformelor pe care ei le porniseră în noua țară, mi-am comandat un bilet charter dus și întors și am pornit să-l văd pe scumpul meu Leo. Pe junele și jucăușul Leo care

învățase atât de repede să mă mângâie și să mă bine dispună cu giumbușlucurile lui, pe copilașul crescut de mine cu cele mai umane sentimente, care vedeam cum i se transmit și cum rămân nealterate în sufletele lui frumos. Să-l văd pe cel care-mi umplea casa de tinerețe și de veselie, pe cățelandrul care deprinsese de la mine gândirea matură, dar își păstra și marea sinceritate a tinereții sentimentelor lui manifestate atât de neașteptat și cu o imaginație atât de diversă de a-și exprima veselia, încât te și întrebai cum de deprinsese toate acestea în destul de scurtul răstimp de când venise pe lume, deschisese ochii și se maturizase fără a-și pierde copilăroasa poftă de joacă. Am luat cursa cea mai scurtă, care traversa globul pământesc făcând un salt pe deasupra polului nord, adică făcând un unghi drept de la iarba noastră la ghețuri și, de la ghețuri la iarba lor.

4

Iarba lor era cam rară. Și, pesemne, destul de scumpă fiindcă, după cum se știe, neamul câinesc o ronțăie ca leac pentru toate durerile stomacului și alte boli ale pofticioșilor, mâncăilor, ulceroșilor și constipațiilor, fiind vegetala convenabilă naturii lor de carnivori. Așa că am văzut chiar pe aeroport măsurile economice ale noului regim câinesc, avioanele fiind obligate să aterizeze aproape precum elicopterele: la loc fix, pentru a folosi o pistă mică. Restul aeroportului fusese vândut de ministrul aviației câinești, contra șpagă bună, unui dulău agresiv care-și păștea turmele pe acolo, finanțând

întregerile din Liga Sportului Național Cănesc, ce stimula îndemânarea de a lovi mingea cu botul sau cu coada, niciodată cu picioarele, fiindcă ridicatul piciorului, toată lumea o știe, are altă semnificație în lumea lor.

Altfel se părea a fi o lume frumoasă, plină de vitalitate și de entuziasm, cum fusese și la noi în primii ani de democrație, când oamenii erau mai sinceri și mai deschiși, iar discursul politic încă nu fusese contrazis prin fapta guvernărilor corupte, demascările erau mai din topor, iar cei cu gura mare chiar aveau credibilitate. Leo, sufletul drag pentru care mă aflam eu acolo, era implicat în tot felul de acțiuni răsunătoare. A trimis o delegație impozantă ca să mă primească, în vreme ce, atunci mi-am dat seama, toate difuzoarele stațiilor de amplificare de pe aeroport intraseră, precum un marș de onor, cu acordurile de taraf al unui câtec de pahar cu accente revendicative pe care-l moștenisem de la tata cântându-l și eu la chef: „*Ieftinește Doamne băutura*”. Drăguț gest din partea lui, ca și cum ar fi vrut și să mă anunțe că pregătise un chef așa cum îmi plăcea mie, și că se afla cu sufletul pe aeroport întâmpinându-mă, chiar dacă la ora aceea, așa cum mă asiguraseră cei trimiși să facă asta, el își rostea în piața principală, la un mare miting decizional al neamului cănesc, un important discurs programatic prin care coaliția lui, Forțele Cănești Democratice – FCD, își făceau datoria de a pune piciorul în prag rupându-se de formula populistă a unui front general cu tot felul de orientări care se mpiedicau dând cu stîngu-n dreptul: FSA – Frontul Salvării Animale, devenit un greoi organism pe care, de fapt, puseseră

mâna retrograzii și nostalgicii; organizație ostilă, care-l susținea pe guvernatorul mult compromis prin faptul că se știa a fi omul stăpânilor și a le îndeplini ordinele.

L-am înțeles; cum să nu-i înțeleg raritatea de inteligență câinească formată de mine, exact când noi făceam același lucru încercând să-i zguduim pe cei ce voiau să acapareze puterea. Și am apreciat mai mult asemenea subtilități cu care el își suplina lipsa de pe aeroport, urcându-mă în limuzina al cărei radio transmitea primirea mea cu acel ritm de marș de taraf având chiar și unele accente revoluționare: „*Ieftinește Doamne băutura,/ Ura!.../ Că scumpirea vieții seacă gura,/ Gura!.../ Să nu-nsemne asta picătura,/ Tura!... / Ca să-i dăm pe cârciumari de-a dura!/ Dura!...*” ... Cântecul îmi amintea de tradiția revoluționară a familiei mele, dar imi și demonstra că Leo și-o însușise perfect. Mai ales că, în rulajul mașinii cu escortă de motociclete călărite de ciobănești germani, întâlneam de-a lungul autostrăzii panouri și bannere, dintre care multe aveau chiar chipul lui: Un chip de tribun înflăcărat. Care chip, la un moment dat se completă chiar și cu glasul. Pentru că, părăsind aeroportul, ne îndepărtam de unele radio care transmiteau acolo și intram sub altele care aduceau glasul lui de dincolo, din piața centrală a orașului de care ne apropiam. Glas de tribun sigur pe el și pe încrederea celor cărora li se adresează. L-am ascultat tot drumul, descifrând cu satisfacție în retorica lui câinească structurile logice învățate din discursul meu omenesc și l-am găsit chiar mai sincer, mai dedicat decât mine. Iar, când micul nostru alai a intrat în piața unde avea loc marea

întrunire, vorbitorul s-a oprit, a coborât din balconul cu microfoane și steaguri, a făcut doar un semn și mulțimea s-a retras într-o parte și-ntr-alta ca valurile mării în fața toiașului lui Moise, lăsând loc liber pentru emoționanta noastră îmbrățișare. Leo mi-a sărit la piept lingându-mi obrazul și ochii cu acea înfrigurată atenție a manevrării botului său duios, apoi a coborât elegant din brațele mele și m-a condus cu protocolară voioșie arătându-mi piața, pe care oamenii lui o făcuseră să semene cu piața universității de la noi. Avea până și acele mari panouri luminoase asemănătoare celor pe care eu le instalasem acolo ca mulțimea să vadă tot mai bine ce se petrece, iar chemările și știrile proaspete să se afișeze imediat.

-Încă n-am reușit să-l dăm jos pe ciocoi, așa i se spune președintelui care e la putere – mi-a explicat el - Suntem în proteste pașnice și de asta nu venim prea des, pentru ca tensiunea să fie numai întreținută, nu agitată. Panourile care seamănă cu ale tale, maestrul meu drag, ne ajută foarte mult, pentru că transmitem prin ele idei noi de guvernare și propuneri legislative către protestatarii care stau neclintiți aici. Nu vrem scandal. Vrem o revoluție de catifea, cum ne-ai învățat tu. Perseverentă în idei. Astfel îl izolăm pe ciocoi în palat, iar aici forțăm, dar nu manifestăm brutal, nu ne permitem nici o provocare. Dacă va porni vreo represiune, va fi numai vina lui. Am învățat de la tine asta; ca și panourile...

Cu vorbele astea și arătându-mi amănunte care, într-adevăr arătau ca la noi cândva, el m-a condus în mijlocul personalităților de la balcon, care mă

întâmpinau cu entuziaste bătaii din coadă. Și a rostit către mulțimea care se adunase la loc în masa ei compactă și care se reflecta în marile ecrane ale panourilor:

-A urcat aici, alăturându-ni-se în acest balcon al universității noastre, o personalitate deosebită. E omul care, nu numai că i-a ajutat pe bunicul și pe tata să agite opinia publică internațională pentru acest teritoriu, dar m-a crescut și pe mine iar, direct sau indirect, v-a crescut pe mulți dintre voi când erați încă dincolo! El este cel ale cărui idei ne-au îmbărbătat când frații noștri sufereau aici dictatura compromisului câinesc pe care, venind și noi, acum patru luni am început s-o dăm jos ca să instaurăm regimul cu adevărat democratic. Iar, dacă în acest răstimp, unii s-au dovedit a trăda acest ideal și a încerca să ne tragă înapoi, în fața lui, în fața acestui om eu rostesc angajamentul nostru că nu vom lăsa să se întâmple așa ceva. De asta ne aflăm adunați aici; și nu vom pleca de aici până nu vom izbândi! Țineți minte: Pichetăm piața în fiecare zi, iar săptămână de săptămână ne întrunim aici în marile noastre mitinguri pașnice, până când îi alungăm!

La gestul lui dramatic, întreaga mulțime de câini care umpleau piața și se tot adunau pe străzile ce veneau înspre ea, au început să cânte în cor „*Noi de-aicea nu plecăm,/ Nu plecăm acasă...*” cu aceeași convingere cu care cântam și noi cândva, înainte de a ajunge la dezamăgirile ulterioare. O convingere atât de fermă încât m-a emoționat până la lacrimi, făcându-mă să cânt și eu fără să mi le șterg. Apoi, l-am îmbrățișat în fața mulțimii pe dragul meu Leo și am strigat ridicându-i laba ca la rezultatele de box:

-Garantez pentru el și vă felicit că v-ați ales un asemenea lider!... Este un suflet sincer care nu poate fi corupt!... Nu m-a trădat niciodată și a refuzat întotdeauna să mănânce din altă mână, oricât de bogată momeală i se punea în față. Nimeni nu a reușit până acum nici să-l corupă, nici să-i înșele vigilența iar, din câte știu eu prea bine, acestea fiind marile valori ale neamului câinesc, de un asemenea câine cu C mare aveți nevoie ca să vă guverneze. El e cel care se va gândi întotdeauna la interesul vostru și vi-l va apăra. Prin el veți scăpa de câinii aceia câinoși care profită de puterea pe care le-ați dat-o ca să vă smulgă osul din gură; prin el veți scăpa de căpușele care vă sug și de jigodiile care vă aduc jigodia de la alte neamuri; el e câinele care va ține cu colții de demnitatea canină; el e cel care-i va alunga sau îi va supune legilor transformării morale pe cei cărora le curg balele după ciolanul vostru sau după cățelele voastre. El vă va garanta siguranța unui trai modern, lipsit de asemenea pericole!

Arătându-li-l de acolo, din balconul universității lor, mulțimea adunată a izbucnit în urale mai puternice decât pe vremea când, la noi, piața asemănătoare se chema „*Tian-An-Men-doi*”. Iar el a fost emoționat și a rostit cele mai sincere declarații, terminând cu:

-... Iar acum, că dragul meu stăpân de dincolo este aici cu noi, vă repet, ca să vă confirme și el, că este o calomnie ordinară din partea rivalilor noștri, când spun despre noi că suntem niște refugiați care am venit aici numai pentru că acolo eram amenințați cu eutanasierea. Erau unii dintre noi, iar asta nu este nici o rușine. Dar eu și mulți alții aveam o situație

foarte bună; stăpânul meu era un om plin de autoritate, ca și stăpânii multor altora, așa că nimeni nu s-ar fi atins de noi și traiul ne-ar fi fost mult mai bun decât aici!... Dacă am venit, am venit ca să îndeplinim idealul de a ne proclama statul nostru independent și să luptăm alături de voi, renunțând la tot pentru asta! Restul, nu este decât calomnia celor care vor să ne alunge furându-vă votul în continuare!... Noi, iată, sunt sincer în fața maestrului meu care e om, nu vrem să fim fățarnici și recunoaștem direct ca vrem să ne departajăm de ceea ce, la oameni, e supus decrepitudinii. Guvernarea de astăzi se supune convențiilor omenești fiindcă are profituri personale. Dar noi trebuie să fim atenți la răul omenesc de care putem fi molipsiți!...

5

Descopeream un alt Leo, maturizat și ferm. Pe care nici măcar nu puteam să-l combat pentru că ducea ideile mele mai departe. Având o minte rațională, bine formată de mine pe legile logicii, ale adevărului intrinsec și ale adevăratelor valori morale, el refuza orice extremism ducând cu consecvență politica de centru care mie-mi jucase festa pentru că, la oameni e foarte greu să fii echilibrat. Oamenii îți pot aplauda un discurs frumos, cu idei de colaborare între diferite partide, pentru un scop superior, de interes național. Dar, în practică, trag atât de mult spre interesele, poftetele, invidiile și umorile personale, încât extremiștilor le vine foarte ușor să-i năimească. Leo avea alt public

la care găsea înțelegere pentru a respecta relațiile cu omul în tot ceea ce aveau ele mai bun și mai sentimental, dar își dădea seama și de multele defecte omenești care puteau să-i contamineze rasa, s-o ducă spre pierzanie, ca pe oameni. Și, atunci, în politicile interne, cum aș fi fost și eu în țara mea, încerca să apere cât mai mult integritatea de caracter canină, stimulând-o să se ferească de josniciile de care dăduseră dovadă oamenii și să aibă ambiția de a trăi în demnitate. Preluase de la mine desigur, această șiră a spinării dreaptă și cinstea de a spune lucrurilor pe nume:

-Nu chiar tu, maestrul meu drag, m-ai învățat principiul că, fie și lucruri neplăcute, dacă avertizezi asupra lor, îți poți feri semenii de ele?! Nu de la tine cunosc dictonul cu pierzania Romei prin „*luxuria et vitium*”?

Îmi amintea de cursul meu de morală politică în care arătam limpede că: „... Omul se deteriorează moral continuându-și degradarea într-un nou mileniu, după ce, în mileniul trecut, avusese vreo două secole de revenire la demnitate încercând unele concepții morale radicale...”. Era tema mea preferată, vorbind despre aspirațiile democratice care l-au adus pe om mai aproape de morală și de solidaritatea cu semenii, dar care iarăși s-au pierdut, revenindu-se la degradarea care începuse încă din primul mileniu, când o întregă populație de stăpâni ai lumii, romanii cei proveniți din ginta latină, își recunoșteau decrepitudinea proclamând prin înțelepții stoici că *Luxuria et vitium perdiderunt Romam*. Dezvoltam această idee avertizând că, din nou, speța umană era în stare de pierzanie, vizibilă

atât prin involuția democrației, cât și prin involuția voinței de abținere de la tentații și involuția morală spre o generalizare a jefuirii reciproce și a obsesiei bunurilor materiale care te descalifică sufletește.

-Da, Leo, ai dreptate. Eu te-am învățat asta, așa că-ți dau toată dreptatea când îi înveți pe ai tăi să fie precauți în iubirea lor pentru oameni, ca să nu se molipsească de altceva. E cam același lucru cu o femeie pe care o iubești, dar are sida: De iubit, o iubești; dar trebuie să știi și să te ferești de molipsire. Emanciparea neamului vostru e problema voastră, așa că nu vă poate acuza nimeni pentru măsurile sociale sau chiar sanitare pe care le luați.

Aveau tot dreptul să ia măsuri și să se ferească de contaminarea cu năravurile noastre proaste. Mai ales că, după cum observam, unii dintre ei începuseră să se mintă, să se atace și să se lucreze „omenește” în viața politică, acceptând astfel infiltrarea degradării. Mai ales acolo unde se infiltrau politicile interseleor străine.

Înțelegând astfel mai bine situația, i-am spus după încheierea mitingului, pe când ne îndreptam la banchetul în onoarea mea:

-Va să zică au început și la voi răfuielile, ciolăneala, încâinoșirea, ca la oameni...

- Dacă asta am învățat de la voi! – îmi răspunse el dezarmant, argumentând: Chiar dacă ne mârâiam și ne băteam între noi, dincolo fiecare am avut stăpâni la care țineam și fiecare am deprins năravurile lor. E foarte greu să ne depărtăm de asta și să instaurăm o nouă morală, strict câinească, lipsită de orice influență proastă de la oameni... Foarte greu!

Dar n-am mai continuat să comentăm aceste tare grave, fiindcă ajunsesem la marele stabiliment „Royal Canin Palace Hotels” unde un taraf în port popular de lațe câinești întrețesute cu arnici și ornamente sub forma de scaeți, cum au câinii de țară, ne primea cu aceleași acorduri și mai frumos cântate din „*Ieftinește Doamne băutura*”, care se dovedea a fi în mod deliberat marșul întâmpinării mele sentimentale. Ceea ce m-a topit de tot și am început să cânt împreună cu Leo, cum făceam și acasă când mă chercheleam și-mi aminteam de tata, Dumnezeu să-l ierte, care, poate chiar făcuse el cântecul ăsta, că are și of, și umor, dar și un oarecare zvâc revoluționar: „*Să nu-nsemne asta picătura / Ca să-i dăm pe cârciumari de-a dura!*”... Fiindcă, desigur, cârciumarii erau numai o metaforă pentru toți speculanții și afaceriștii care scumpesc viața oamenilor. Ca și bețivii, care sunt tot o metaforă pentru toți cei care suferă de pe urma scumpirilor: „*Ieftinește, Doamne băutura! / Ura!*”... Cântam toți cu avânt revoluționar, de răsuna etajele și terasele de la Royal Canin Palace Hotels, iar confrății mei canini chiar puneau accente de răscoală pe unele silabe, fapt pentru care a trebuit să-i temperez și să le amintesc ultimul distih pe care tata îl compusese ca apel pacifist: „*Ieftineste Doamne băutura/Ura!.../ Si alungă dintre oameni ura/ Ura!*”...

Nu eram, însă, înțeles; ambițul lor revoluționar era prea mare. Și, cum trăsesem ceva mai mult dintr-o specialitate locală numită „*Dog Brandy*”, am început să insist, să le explic și să subliniez:

-Măi băieți, n-o luați așa, răzbunător; finalul cântecului este „*Și alungă dintre oameni ura*”, ce

dracu?!...

Ei au rămas însă sceptici. Ba, chiar, au ripostat:

-Dintre oameni, posibil; dar noi suntem câini!

A trebuit să intervină Leo și să-i pună la punct pe bețivarii cu care mă încontram:

-Bă, javrelor simpatice, ascultați ce spune maestrul meu; doar se știe prea bine că oamenii sunt mai câini decât noi!

6

Am avut apoi o săptămână minunată care-mi amintea de traiul nostru tihnit de acasă, când Leo se ținea toată ziua după mine, se zbenguia la comenzile mele, sărea, alerga mînea, mi-o aducea, mi-o fura, ne tăvăleam amândoi după ea și ne bucuram unul pe altul transmițându-ne reciproc energii pozitive care ne făceau mereu mai buni și mai veseli. De data asta, mă țineam eu după el, când nu-l deranjam în ocupațiile pe care le avea; pentru că, atunci când îmi dădeam seama că el era gata să-și neglijeze ocupațiile la înalt nivel statal și mare importanță socială de dragul meu, mă retrăgeam, dar el protesta sentimental:

- Păi ce, tu nu erai, tot așa, om cu înalte funcții acolo, dar găseai întotdeauna timp să te joci cu mine și chiar să mă plimbi?!

- Ei, eram!... A fost o vreme când eram; când

credeam că pot face ceva; dar m-au dezamăgit ăia din jur. În vreme ce tu nu m-ai dezamăgit nici o dată, așa că meritai toată atenția.

- Și tu la fel: Nu m-ai dezamăgit nici o dată, așa că meriți toată atenția. Și nu o mai face pe modestul că, și acum, ești ditamai senatorul!

- Până la sfârșitul legislaturii. Atât. Nu mai candidez.

Iar el era atât de cumsecade, că nu mă întreba nici „de ce”, nici altceva. Trecea discret peste asta fiindcă ținea la mine atât de mult încât nu voia să mă amărască, nu voia să-mi râcăie rana cu vreo întrebare. Trecea discret la alt subiect schimbând vorba:

- Când îmi faci o baie?... Ah, ce băiță bună îmi făceai tu, și cum mă alintai ca să nu schelălăi când dădeai drumul la duș!... Și ce drăgăstos mă uscai cu phoenul!...

- Dar ce, aicea n-aveți băi?

- Avem, dar câinii nu pot fi băieși buni fiindcă, dacă te freacă cu labele din față îi apucă strechea cățelărimii și le vine să te-ncalece.

- Exact. E instinctul; uite că până acuma nu m-am gândit la asta. Crdeam că, așa cum ați învățat toate meseriile pe care le facem și noi...

- Unele, nu. Avem un institut de studii psihologice care a demonstrat că unele nu, așa că a trebuit să modificăm puțin și legislația muncii pe care o luasem de la voi.

- Și ce-ați făcut?

- Am făcut o lege prin care, pentru meseriile incompatibile cu instinctele noastre, putem lăsa să

imigreze forță de muncă umană.

- Dar știam că, pentru voi, ăsta e un risc. Vin oameni care vă convin?

- Vin. Vin și unii puși pe treabă; mai ales dacă cei serioși dintre noi, cheamă oameni pe care i-au cunoscut serioși și garantează pentru ei. Dar riscul există: vin mai ales ăia leneșii, care nu sunt în stare să facă ceva în țară la ei. Găsesc trei câini pe care i-au cunoscut acolo, sau i-au învățat chiar ei să fie corupți și, contra șpagă, ăia le dau trei referințe bune prin care, în baza legii despre care ți-am vorbit, biroul de imigrări e obligat să-i primească. Nu e bună legea. Eu am propus o serie de modificări dar mi-au sărit în cap că fac ură de rasă, când eu nu vreau decât să apăr valorile câinești. Pentru că oamenii ăia sunt niște bețivi, derbedei, leneși care de-abia așteaptă să primească cetățenie de câine ca să cerșească ajutor social. Avem niște cămine, un fel de lagăre libere care lor le convin, și-i ducem acolo plătind noi, contribuabilii, ca să nu se spună că nu respectăm legea drepturilor animalelor. Fiindcă ei așa se înscriu aici, ca să capete cetățenie: „*animale de etnie humanoidă*”. Am să te duc să-i vezi, dacă vrei; dar o să-ți consolidezi o și mai proastă impresie despre neamul tău... Așa că, lasă, nu te mai gândi la timpul meu, la activitățile mele politice; știi prea bine că, oricât te-ai dăru, au și ele aspecte care nu mi fac plăcere. Fă-mi mai bine o baie cum numai tu știi să-mi faci!... Numai tu știi să mă alinți sub duș iubindu-mă, dar altfel: Duios și nu cu dorința de a sări pe mine ca să mă-ncaleci, care se trezește în mintea fiecărui câine prost!...

Am găsit, totuși, un pretext ca să-l fac să nu-și

neglijeze importantele îndeletniciri. I-am spus că vreau să stau câteva ore pe zi la soare, lucru pe care orice câine înfrigurat îl înțelege prea bine. Astfel, stăteam întins nemișcat la soare ca să acumulez căldura care nu era prea multă în părțile acelea, cum stau ei la noi, pe câte-un acoperiș scund, sau pe capacul de la câte o gură de beci; și-mi dădeam seama de unde provenea înțelepciunea neamului lor: Pentru că, astfel, în nemișcarea făcută să cuprindă și să nu mai lase să plece din trupul tău orice foton coborât prin razele de soare dacă știi să nu le clatini nici un pic, te supui unui exercițiu asemănător cu yoga sau poate chiar superior acestuia, savanții neamului câinesc făcând îndelungi studii asupra lui și perfecționându-l cu superioritate față de misterele hinduse din lumea oamenilor, aici ne mai fiind vorba doar de aerul respirat, ci și de efectele energetice ale luminii pe care o atragi spre tine din propagarea ei în univers.

În lumea noastră, îi lăsăm pe câini să facă asta, considerându-l doar un nărav și nu o mare înțelepciune a încărcării organismului cu energie luminescentă și energie calorică, așa cum, la modul inconștient, noi facem numai pe plajă; și atunci, mai mult de dragul bălăcelii în apă decât din înțelepciunea încărcării trupului cu energiile fotonice ale diverselor raze, purtătoare a diverselor valori ale spectrului solar care nu constau numai în culoare, așa cum le denumim noi. Acolo, în Republica Căinilor Liberi, prima mare cercetare științifică lansată pe plan național a fost asupra efectelor unor asemenea exerciții și a sistematizării tradiției lor canine într-un sistem modern de sănătate colectivă,

de combatere a multor boli, dar și de reducere a multor cheltuieli ale traiului; un sistem care va intra, sunt sigur, în patrimoniul mondial drept contribuție a savanților tânărului stat. O simt asta pe mușchii și oasele mele betegite sau îmbătrânite, care s-au întors de acolo ca noi. Pentru că, eram fericit să fiu alături de Leo tot timpul, dar îmi dădeam seama că s-ar fi putut să-l deranjez în multele îndatoriri pe care le avea, cu toate că el nega:

-Se poate, maestre?! Cum o să mă deranjezi?...
Cu tine sunt același ca dincolo!

Până la urmă, tocmai ca să-l eliberez de o asemenea îndatorire, i-am spus:

- Da, dar dincolo, îți amintești cum așteptai și mă rugai să-ți pun lesa ca să ieșim la plimbare?

- Și ce-i cu asta?

- Păi aici alergi atât de mult cu treburile tale, ai de-a face și te freci în permanență cu cosangvinii tăi, că nu mai ai nevoie de plimbarea în lesă.

- Tot n-am înțeles și tot îți stau la dispoziție mereu - a spus dragul de el.

- Atunci facem așa: Timpul în care acolo ne plimbam împreună, aici îl folosim separat. Eu rămân acasă, mă uit la televizor ca să mă informez despre realitățile țării voastre și fac tratamentul de raze cu soare.

Doar așa l-am convins. Pentru că, trebuie să spun, la ei, în urma unor studii serioase privind valorificarea tradiției canine în viața modernă, fiecare locuință are un spațiu ca o mică terasă care înlocuiește improvizațiile câinești din alte părți unde cei mai leneși se întind direct în praful bățăturilor iar unii mai inventivi identifică anumite locuri precum

acoperișurile cotețelor, șurelor sau capacele de tablă de la gurile de beci. Construită cu ondulații ergonomice în care să te poți și întinde lenevos, să poți sta și chircit, încovrigat cu nasul în fund, dintr-un metal care atrage razele, dar nu se încinge prea tare cum te prăjește vara tabla acoperișurilor, această terasă este în locuința câinească precum livingul la noi și oferă poziții mai comode decât orice sofa, divan ori recamier. Așa că și el a înțeles plăcerea mea de a rămâne acolo, și eu am fost bucuros să capăt energie fără să-l deranjez. Dar seara, seara când el venea obosit și găsea masa pregătită, așa cum i-o pregăteam întotdeauna de când l-am înfiat, amestecând grăunțele câinești pe care le-au inventat producătorii de alimente moderne cu sosuri și zgârciuri proaspete rămase de la mâncarea mea, eram amândoi în culmea fericirii. Iar el, ditamai personajul important în treburile de stat ale republicii care primea recunoașterea guvernelor lumii, se zbenguia cu mine de tot dragul, făcea sluj și sărea coarda ca-n copilărie, îmi provoca comenzi la care răspundea cu imaginație și se copilărea cât putea, fără a se sinchisi că era acum un important personaj guvernamental... Până adormea ca un cățeluș cuminte la picioarele mele, acolo unde îi fusese locul întotdeauna. Mare fericire am trăit astfel amândoi timp de câteva zile, în vreme ce el mi-a pregătit excursia prin întreaga țară, având grijă să aranjeze câte o întrunire pentru treburile lui în fiecare loc în care voia să mă ducă spre a mă convinge de progresele societății câinești.

Așa, ducându-mă în medii intelectuale în care contribuțiile mele socio-filosofice asupra

democrației erau cât de cât cunoscute, am putut purta discuții interesante cu niște câini pe care, poate că, în țară, n-aș fi pus prea mare preț. Dar am văzut și marele avânt comercial pe care-l căpătaseră universitățile la ei, ca și la noi ceva mai înainte: Fiecare câine cu ceva dresură făcea o universitate unde căteii se înscriau nu atât ca să învețe, cât ca să capete diplome cu care să pretindă servicii de la guvern, ca și-n statele paternaliste de altă dată în care toți aveau o leafă pe principiul „tu te faci a munci, ei se fac a te plăti”... Tot așa, coborând de la nivelul universitar la problemele producției lăsate pe mâna unora cu asemenea diplome, am văzut cum încercau din greu să refacă industriile: industria alimentară celebră altă dată prin principiul „câinele la măcelărie”; industria lemnului pentru care se plantaseră mari întinsuri cu lemn câinesc; industria pielăriei, pentru aprovizionarea căreia, spre deosebire de oameni, ei aveau obiceiul să jupoaie alte animale; industria construcțiilor dezvoltată din tradiția câinilor de casă, industria minieră, dezvoltată de terierii scurmători și multe alte industrii pe care niște câini nerozi sau escroci, chiar dacă aveau diplome de la universitățile despre care am vorbit, o distruseseră vânzând utilajele la fier vechi și băgând banii în tot felul de afaceri dubioase. Și am văzut cum, în alte părți, bogățiile subsolului care ar fi trebuit să folosească dezvoltării neamului câinesc erau vândute străinilor pe prețuri mici, în spatele cărora se ascundeau șpăgi mari. Așa am făcut cunoștință cu averile nemăsurate ale unui dulău râios, fost râios, adică, îmbogățit în perioada de criză fiindcă a cumpărat tot praful de purici care costa o

nimică toată, a creat criză și scărpinici pentru tot neamul, apoi a făcut ambalaje mici, mici de tot pe care le-a vândut cu prețuri exorbitante câinilor înnebuniți de mâncărime; și pe un altul care, tot atunci, a acaparat toate maidanele în care sălășluiau câinii vagabonzi și a făcut rezidențe devenind regele imobiliarelor; ca să nu mai vorbim de „dulăii locali”, acei câini care, când s-au văzut aleși în fruntea administrației locale, au furat cât au putut până ce au devenit și cei mai bogați oameni din zonă, exercitându-și influența și pe plan politic și pe plan financiar; ba, am trecut chiar și pe la mormântul unuia care s-a sinucis când, pentru asemenea motive oamenii nu l-au mai ales, murind sincer convins că toată lumea ar fi trebuit să-l iubească. La mormântul lui, care era un fel de mausoleu, trona statuia pentru care câinii l-au huiduit când a vrut să și-o pună în mijlocul orașului, atunci începând el înnebunirea care l-a dus la sinucidere, spunând că populația câinească e nerecunoscătoare față de petrecerile cu lapte dulce și oscioare pe care el le dădea în campania electorală.

- Nu te mira, maestre – mă admonesta Leo – fiindcă și la voi e la fel, noi fiind contaminați cu năravurile voastre; dar eu sufăr, fiindcă am venit aici cinstit, cum m-ai învățat tu, ca să lupt pentru un ideal, nu pentru îmbogățirea acelor câini care se dovedesc a fi porci!

Iar eu n-aveam răspuns la așa ceva; nu puteam decât să-i dau dreptate de vreme ce, la mine acasă și eu sufeream din aceleași motive. Ba chiar mai mult: Sufeream din pricina acelor oameni care se dovedeau a fi porci de câine!

Ce fel de personaj politic era Leo și cum era el perceput în lumea câinească, mi-am dat seama la o petrecere nu prea fastuoasă, dar făcută din toată inima într-o localitate unde se vedea că bieteile animale nu câștigă cine știe ce, dar au o viață obștească frumoasă și sănătoasă.

- Noi am auzit de dumneavoastră și vă suntem recunoscători – mi-a spus câinele-primar, un fel de senior sărac și principial căruia alegătorii îi apreciau simțul echității – Vă suntem recunoscători că l-ați educat pe Leo atât de frumos și l-ați învățat ce înseamnă idealurile filosofiei politice. În lumea noastră în care s-au adunat atât de mulți câini-politicieni de conjunctură, puși numai pe căpătuială și gata să dea libertatea pe un ciolan, dacă n-ar fi apărut unul ca Leo, încrezător în niște adevărate idealuri politice, nu știu ce ne-am fi făcut!... El ne-a revigorat lupta cinstită, care aproape că dispăruse... Mă înțelegeți de ce vă suntem recunoscători!...

M-a impresionat foarte mult aprecierea acestui mod ideal de a face politică, al cărui steag îl fluturasem și eu cândva, până să ajung la dezamăgiri, până să cedez. Până să mă blazez, mai bine zis... Și, în fața tuturor acelor câini cinstiți din localitatea săracă, nu numai că l-am lăudat pe Leo pentru demnitatea comportamentului său de politician onest, adevărat lider democratic așa cum au nevoie toate popoarele, dar mi-am arătat încântarea, foarte sincera mea încântare că acolo, acea republică în curs de consolidare avea cetățeni canini atât de curați în materie de simțire democratică și care știau să aprecieze adevăratul fior politic ce îndemna spre construcție statală autentică,

demascând încălecarea puterii în scopuri egoiste și corupte. Am făcut, cred, elogiul acelei simțiri comune, specifică democrației, care leagă prin aspirații nobile, ca și prin cele ignobile, alesul de alegătorii săi. Apoi am dezvoltat ideea care mă preocupa mult și în țară, pe măsură ce vedeam cursul rău al evoluției lucrurilor: Că vina trădării democrației nu poate fi pusă în întregime pe umerii celor aleși, chiar dacă aceștia sunt trădătorii principali, ci și pe ai alegătorilor. Cu toate că ei pot fi înșelați prin declarații fățarnice și promisiuni demagogice care țin de caracterul nefast al celor care se zbat să pună mâna pe conducere, există și partea de vină a alegătorilor care votează cu cine nu trebuie, conducând la axioma: Alegătorii sunt direct responsabili, meritându-și aleșii; cu cât sunt mai nevolnici alegătorii, cu atât și aleșii. De asta omenirea, acum lărgită și cu alte apropiate specii din lumea viețuitoare, are nevoie de emancipare. Emanciparea e un lucru care vine mai rar, dar își pune amprenta asupra unei populații prin ridicarea gradului ei de cultură și de înțelegere a valorilor. De asta, fiecare câine ajuns la vârsta votului, care, față de oameni, este de șapte ori mai mică, trebuie să cunoască bine democrația. Nu mult, dar în câteva lucruri esențiale, așa cum au ajuns să cunoască și cei mai simpli oameni din națiunile vestice civilizate ale omenirii și, care, prin fermitatea lor pe câteva valori pe care le cunosc bine, nu mai lasă loc de trecere demagogiei, sau o demască foarte repede... Așa trebuie să fim toți!...

Au fost nu numai aplauze ci, de-a dreptul urale. Toată acea localitate mică, plină de câini

cinstiți care aveau încredere în primarul lor, acel câine-senior sărac și principial, devotat spiritului echității, auzise prin difuzoare discursul meu înflăcărat de faptul că îi vedeam cum apreciau calitățile de politician ale lui Leo; și, tocmai de asta, mă apreciau. Primarul câine-senior a fost emoționat și a propus votarea pe loc a desemnării mele ca cetățean de onoare al urbei lor. Leo, a fost și el emoționat și le-a spus acelor câini simpli dar cinstiți în aspirațiile lor, că fusese cu mine prin tot felul de universități unde am vorbit câinilor-profesori și câinilor-studenți, dar mai frumoasă prelegere, mai lucidă și mai concentrată-n definiția ei, decât cea de acolo, el n-a auzit. La care, *mutatis-mutandis*, și eu am spus că fiecare ascultător își merită prelegerea pe care i-o dăruiești, fiindcă el, ascultătorul, este cel care îți stimulează imaginația oratorică.

A fost un regal pentru care, păstrând încărcătura emoției, Leo mi-a mulțumit încă o dată, când am rămas singuri, la hotel. S-a ghemuit la picioarele mele ca atunci când era copilaș, mi-a mulțumit și mi le-a lins cu multă dragoste, spunându-mi că l-am îmbărbătat în lupta sa. Iar eu, ne putând să nu fiu sincer cu el, i-am spus că era singurul loc unde se putea petrece așa ceva.

Da: Singurul loc. Adică, în altă parte, nici la noi și, pesemne, nici la ei, nu mai întâlnești asemenea sinceritate de simțire democratică. Mentalitatea s-a schimbat. Din păcate în rău. Aspirațiile frumoase se deteriorează pe măsura pervertirii sufletului de către civilizația de consum și obsesiile ei de-a face rost de bani cu orice preț, de a nu mai ține seama de morală, de a fi mai hrăpăreț,

mai nesincer mai demagog, mai egoist. Această schimbare de mentalitate modifică și structurile: Guvernele democratice lunecoase caută pârgii de susținere autocratică; statele democate greu administrabile devin state polițiste, tocmai în numele apărării drepturilor democratice; politicienii nu se mai sfiesc să facă promisiuni false, ba chiar dezvoltă teorii despre procentul minim necesar de realizare a acestora; tribunii populari sunt numai niște actori de fațadă, în spatele lor acționând staffuri intime, servicii secrete și interesele unor misterioase grupuri financiare; nimeni nu se mai sfiște să recunoască politica drept o micună necesară, ascuzând întotdeauna altfel de intenții decât cele declarate.

- De asta ești trist, de asta pari mai îngândurat decât altă dată, nu-i așa? – mi-a spus el dovedind că l-a șocat și a meditat la asta, pe când eu credeam că adormise.

- Bine-nțeles!... Ce plăcere mai poți avea în lupta parlamentară, când te înfrunți cu unul care, fără să-i pese de alegători, și-a cumpărat locul de la partidul devenit o negustorie de funcții parlamentare și guvernamentale sau, mai rău: în loc de a fi o mișcare doctrinară, devine o agentură prin care se vând dinainte avantajele furturilor din bugetul statului?!

- Ai rămas cam singur printre parlamentarii de tradiție.

- Singur?... Cred că unicul!

- De asta nu mai vrei să candidezi?

- Ce rost ar mai avea?!

- Dar nu te-apucă indignarea de a spune că ei trebuie schimbați, nu tu?

- Și, dacă m-apucă, ce realizez?... Ei sunt mai mulți; sunt prea mulți. Prin logică, înseamnă că ei sunt reprezentativi. O societate coruptă are reprezentanți corupți. Vezi: Așa se pune problema! Ei reprezintă o categorie existentă: A imoralilor superficial formați. Pot eu să-i reprezint pe aceștia? Nu pot!... Și, atunci, ce rost are să mă încâpățânez să candidez?!

- Dar ai fost un adevărat simbol pentru ei.

- Am fost. Într-o etapă care, la noi, nu a mai reușit să se mențină. Acum ești tu aici; profită de ocazie câtă vreme ești pe valul cu elemente cinstite, ca să le impui. Dacă le lași să cadă în partea cealaltă a crestei, se spulberă ca spuma și se-amestecă; se pierde acoperită de mâl, de mângă, de toată murdăria pe care o ridică reversul valului. Hai, noapte bună; soarta ta e încă în ascensiune!... Întâlnirea cu câiniiăștia de azi, m-a remontat.

- Noapte bună - mi-a spus el pe gânduri.

Și nu m-a mai mângâiat lingându-mă, ci l-am auzit cum se lîngea pe sine, în bine cunoscutul obicei al câinilorăștora care îmi sunt atât de dragi. Iar, după ce-a adormit, l-am auzit cum ofta în somn, mârâind ca-ntr-o frământare.

7

A doua zi am ajuns la marea așezare din câmpie unde era primar un câine care se manifesta tot timpul în diverse feluri de a-și demonstra personalitatea activă, lătra mult și se uita chiorăș la

tine dându-ți sfaturi. Era unul dintre aceia care făceau mult caz de prietenia câinelui cu omul, chiar dacă se spunea că e agent străin, al unor state omenești, unde ar avea conturi depuse, iar alții că, de fapt, el îi exploata pe oameni, storcând de la ei tot ce mai putea aduce beneficii și că, în acest sens, era chiar proprietarul unor întreprinderi de prelucrare. Fapt este că, atunci când li s-a cedat teritoriul, păstrase în jurul lui mulți oameni dintre acei pierdută care nu se-ncumetau să se ducă-n altă parte și să-nceapă a întreprinde ceva activ, pe terenurile bune pe care guvernele lumii umane le păstrasera pentru folosul lor, ci preferau să lenevească aici, la mila câinilor și supunându-se legilor acestora. Ba chiar făcuse, împreună cu o celebră vedetă de la un mare canal de televiziune al animalelor, care jucase și prin filme fiind nurlie la tinerețe și frângând inimile a sute și sute de dulăi, un fel de asociație de protecție a oamenilor, pe care un anume curent social îi considera o specie în degradare, neajutorată, care trebuia ocrotită în efortul ei de supraviețuire de către celelalte animale ce se puteau dezvolta robust datorită forțelor lor energetice nealterate și nediminuate de excesele prostești prin care, în decursul timpului, omul s-a tot deteriorat atât fizicește cât, mai ales, moralicește.

Peste tot în acel oraș erau două feluri de afișe: Unele care-i făceau reclamă primarului cu fotografiile unor șantiere pe care scria ”*aici sunt banii dumneavoastră*”, dar se spunea că le deschisese numai pentru a manipula banii, nu era nici unul terminat. Și mai erau alte afișe care-i îndemneau pe câini să iubească oamenii și să-i

ocrotească, mai ales să nu-i muște când aceia, din prostie numai, nu din vreun sentiment sau resentiment real, se repezeau să dea cu piciorul, cum dau ei de mii de ani în burta câinelui. Să-i izoleze, cel mult, anunțând conducerea rezervației unde erau duși cei mai agresivi, care n-aveau ce căuta pe străzi, așa cum stăteau adunați în piețe sau pe la colțuri, lenevind la soare și așteptând ca ei, câinii, să le arunce câte un bidon de plastic cu băutură. Pentru că aceia, oamenii care rămăseseră de izbeliște în țara câinilor, erau mai toți niște bețivani care umblau în haită și cântau; iar noaptea, când bieților câini le era lumea mai dragă dormind lângă cățelele și pușorii lor, făceau scandal pe străzi încăierându-se; dar primarul îi tolera fiindcă se spunea că primea bani din străinătate pentru ei.

Cum se știe prea bine că neamul câinesc e foarte omenos, foarte credincios și foarte devotat oamenilor care i-au acceptat, i-au adăpostit, hrănit și îngrijit vreme de douăsprezece mii de ani, iar acum, iată, în semn de înțelegere întru egalitate, le-au dat și teritoriu, din teritoriul lor, ca să-și facă propriul stat, acel câine nesincer care se uită chiorăș la oricine - ba, mai mult: se spune despre el că, de nesincer ce e, în tinerețe chiar și-a mușcat stăpânul - a găsit culoar politic pe linia asta a protecției oamenilor și a făcut carieră împreună cu partidul care și-a pus în program așa ceva. Peste tot în oraș sunt postere mari cu afișul său electoral pupându-se-n bot cu un vagabond al străzii de natură umană, deasupra lozincii: „*Politica noastră este cea a respectului pentru oamenii care ne-au făcut asemenea lor*”, lozincă prin care și-a făcut un partid concurându-i pe cei de la putere și

având susținere în străinătate unde se bănuia că avea și conturi bancare. Deocamdată câștigase în orașul acela, dar se spunea că are șanse mai departe. Așa că intrase în tratative cu Leo ca să facă o alianță, cu toate că, teoretic, acesta afirma - chiar rugându-mă și pe mine să nu mă supăr, pentru că eu îl învățasem să fie cinstit și pragmatic – că, în etapa de față, câinii trebuie mai degrabă să se debaraseze de josniciile și furăciunea învățate de la om, iar faptul că aceia i-au făcut asemenea lor, nu e o mândrie, ci o rușine pentru neamul câinesc. Trebuia pus picioru-n prag dacă voiau să mai păstreze pe lumea asta valorile cinstei și ale respectului între persoane; valori pe care omul le transformase în hoții banditești directe, sau ascunse în inginerii financiare dubioase, precum și în corupția generalizată care nu mai are nici un respect pentru bunul public sau pentru drepturile altuia.

Primarul acela, însă, putea fi sincer doar dacă era molipsit de politicele omenești, iar marile lui acțiuni de protecție a oamenilor rămași să trăiască în țara câinească, era o strategie prin care lua fonduri serioase de la stăpânii băncilor internaționale, care încă erau oamenii.

Dar nu era vorba aici de orice fel de oameni – afirma Leo cerându-mi părerea – ci unii cu care mulți ar fi dorit să fie aliați. Ei reprezentau acea categorie din omenire care se considera deasupra tuturor, și deasupra oamenilor și deasupra altor viețuitoare, prin avantaje deosebite pe care le trăgeau numai pentru casta lor restrânsă, ca și prin manevrarea virtuală, fără acoperire, a unor mari sume sau valori pe care nu putea nimeni să le

cuantifice... Pragmatic, Leo nu respingea legăturile pe care primarul le avea cu aceia, atâta vreme cât era în avantajul neamului câinesc. Ezita numai în fața unor studii economice care arătau că aceste cifre se umflau sau scădeau după cum le dictau niște interese secrete. Și, din păcate, de câte ori explodau de prea multă umflare, aduceau crize zguduitoare și jale în întreaga omenire... Primarul era însă cinic și nu-i păsa de omenire, pentru că din afacerile cu oamenii se îmbogățise. Asta aducea și unele avantaje, dar se și lovea de programul prin care Leo dorea să salveze morala canină...

Eu l-am liniștit spunându-i că nu mă supără analiza lui realistă, de vreme ce și eu sunt dezamăgit de panta infectă pe care lunecă omenirea, așa că accept ideea lui de a-i salva moral măcar pe câini. Ceea ce, pentru viitor, ar putea chiar însemna salvarea moralei într-o lume în care, omul devenind tot mai decrepit, câinii ar avea ceva de spus. Dar, ca moment de conjunctură, înțeleg că nici o alianță nu-i strică în măsura în care nu se pune problema renunțării la deosebirile teoretice. Politica e complicată și multe alianțe temporare se justifică astfel.

-Îți amintești, când eu eram mic, iar tu ai bătut un câine fiindcă mințise? – m-a întrebat Leo cu modul său atent și drăgăstos cu care mi se adresa.

-Da; și ce-i cu asta. Ăla era un micinos. Mințea îngrozitor iar eu, care fac alergie la minciună, nu m-am mai controlat și l-am lovit.

- Merita, așa că foarte bine ai făcut. Dar îți amintești ce i-ai strigat?

- Păi, ceva despre minciună; teoria mea cu

lunecarea în rău tot mai rapidă pentru politicieni: De la minciună la furt, de la furt la crimă, de la crimă la dezastre omenești...

- I-ai strigat, chiar cu ură aș putea spune: „Tu nu ești om, ca să minți; tu ești câine și ai mai putea rămâne cinstit”!

- Da, da; îmi amintesc; vă iubeam pe voi și mi pusesem multe speranțe în voi pe măsură ce lupta mea printre oameni mă dezamăgea.

- Știu; am simțit aceasta de atunci și, fiindcă te iubeam așa de mult, mi-am promis să nu te dezamăgesc.

- Ești un suflet mare, Leo; un adevărat fiu și un adevărat discipol! – i-am spus eu emoționat, iar el mi-a mărturisit:

- Vezi, de asta ezit și la alianța pe care primarul de aici mi-o propune. Mi-ar prinde bine. Lupta împotriva dulăilor cu cozi tăiate care sunt la putere e grea. Celui care a ajuns președinte, toată lumea îi spune cu dispreț „ciocoiul”, dar multora le este încă teamă să i se împotrivească; dispune de multe resurse, de multă putere.

- Păi, atunci, ce te deranjează că ăsta îi trage cu „prietenia canino-umană”?... În țara noastră am avut pritenii mai rele băgate pe gât: „prietenia româno-sovietică”, sau prietenia cu niște popoare perfide, care te mint în față ori stau cu șişul gata pregătit. Sunt momente de conjunctură; tu te aliezi cu el acuma fiindcă e împotriva celor de la putere, nu fiindcă îi iubește atât de mult pe oameni.

- Dar, nici măcar nu-i iubește! O face din demagogie, și nu pentru că ar crede într-o asemenea idee. Punându-se în fruntea unor asemenea măsuri

umanitariste ale câinilor, el a venit cu diverse legi de ocrotire care speculau sentimentele loiale ale neamului nostru, a devenit popular și a câștigat voturi ca politician al deschiderilor democratice, împotriva vechilor câini rasiști, care spuneau că omul trebuie ținut în lanț, cum a fost ținut și câinele de către el. Dar astea nu sunt nici măcar ideile lui, ci ale unui câine foarte înțelept care a condus partidul lor mai înainte și pe care el l-a lucrat, l-a compromis și l-a înlocuit.

-Zău? E atât de abil în chestii din astea?

- Oho!... A acționat întâi în partid, venind cu o garnitură mai tânără și mai rapace de politicieni carieriști și cățele ambițioase, apoi câștigând voturile populației și devenind primar general. Contribuția lui la aceste idei e una singură care, de fapt, nici n-a prins: El a vrut să-i pună pe oameni la muncă, așa, ca să-i facă să creeze produs intern brut și să ajungă la venituri mai mari. Și, atunci, imitându-i pe americanii cărora le făcea curte, a spus că, în țara asta, stăpânii mai vechi fiind oamenii, ei trebuie să beneficieze de scutirea de impozite, ca să se poată simți acasă la ei și să nu plece.

- Și a prins o asemenea idee?

-Eh!... Fiind o idee artificială și din import, a creat senzație numai teoretic, făcându-l să se afișeze ca un bărbat de stat cu viziune progresistă și să rostească niște discursuri demagogice despre drepturi, când el de fapt, voia obligații pentru oameni: Obligația de a munci, ceea ce ei se dezvățaseră de mai multă vreme. Pentru că, nici scutiți total de impozite, ei n-au renunțat la a sta cu burta la soare și a se mulțumi cu pensii sociale și cu

ajutoare pentru copii, cum se învățaseră șmecherindu-se încă din orânduirea lor.

- Și, atunci, la ce i-a folosit?

- La nimic. Cel mult la a-l caracteriza că nici o dată nu a venit cu idei valabile. S-a dovedit că această inițiativă legislativă nu a avut nici un impact social, iar bugetul primăriei a fost supus la și mai mari eforturi pentru ajutoarele sociale care trebuiau date oamenilor comunitari, bașca mizeria de pe străzi, cerșitul și exemplul prost pentru câini care începuseră și ei să dea în darul beției... Lozinca lui, cea „*a respectului pentru oamenii care ne-au făcut asemenea lor*” a devenit o zicală de batjocură, folosită atunci când vedem un câine beat sau arestat pentru fraudă... Pentru că nu există dispreț mai mare decât să-i spui unui câine că e nesimțit ca un om.

Îmi foloseau foarte mult toate cele aflate în această discuție, dar, mai ales asemenea exemple de zicale incitau plăcerile mele de cercetare belferească. Ținând seama de faptul că, în virtutea legilor istoriei, cultura caninistă se baza, în majoritatea ei, pe trăsăturile culturale preluate de la om, luând forme noi doar în funcție de factorul evolutiv, puteam porni de aici un studiu comparatist care-mi lăsa gura apă. Astfel, în urma eșecului de a-i pune pe oameni la muncă ducându-i cu zăhărelul scutirii de impozite, proverbul omenesc despre câinele care, nici alungat nu pleacă de la măcelărie, a căpătat diverse variante despre omul care, nici bătut, nu renunță la pensia luată, nu ca urmare, ci ca avans la anii de muncă. În acest mod, legislația lui locală a devenit o rușine, iar câinii din celelalte partide au început să-i scandeze primarului: „*La oameni te gândești/ Dar pe câini îi*

păcălești”!...

Când a auzit că se află în vizită un parlamentar ca mine, dintr-o țară omenească, acest primar a insistat mult, invitându-ne la o masă, cu toate că l-am văzut pe Leo ezitând.

-Ai vreo rezervă? – l-am întrebat – Dacă ai, eu pot să refuz. Sunt în vizită particulară, așa că nu deranjez vreun protocol.

- Am, dar nu pot eu să refuz – mi-a răspuns cu regret Leo – știi că noi nu avem deocamdată majoritate, e posibil să fie nevoie de o alianță cu partidul lui și, chiar dacă mi-se silă...

- Te înțeleg – i-am spus – politica cere compromisuri; asta-i prima literă pe care o învățăm din alfabetul democrației.

- Exact – mi-a răspuns el conștient dar trist, citând chiar din mine spre a-mi aminti că îmi este un bun elev: „Prima literă și, pesemne, primul pas greșit pe o cale care ne duce pe toți în prăpastie”!

8

Cu simțul meu acutizat față de ceea ce manifestă fals oamenii, am mirosit și eu, de prima dată, la câinele ăsta, că era un micinos și un lăudăros; un ipocrit care vrea să zâmbească, dar fără a-și ascunde bine colții; un îngâmfat de propria sa șmecherie prin care crede că le poate rezolva pe toate; într-un cuvânt, acel tip de câine pe care, când îl vezi, e mai bine să treci pe trotuarul celălalt. Nu pentru că te-ar ataca, dar pentru că și pute, și s-ar

putea să te umple de purici... Și îl căinam pe bietul Leo pentru curvăsăria politică ce-l obliga să stea la masă cu un asemenea specimen.

Acela, care s-a prezentat Anton, sau Samson, sau așa ceva, nu simțea nimic; și se lăuda și se dădea mare transmițând diverse indicații către suita lui, care stătea gata de acțiune la o altă masă de la intrarea restaurantului, cu secretare mânuind telefoane, câini polițiști de escortă cu fluierele pregătite, fotografii personale și câțiva cameramani care știau că orice filmare trebuia pornită din unghiul din care se vedea marele poster cu afișul său electoral pupat pe bot de acel vagabond om al străzii bețiv, hoț și labil psihic, reprezentând rasa noastră căreia el îi acorda protecție canină... Ca orice parvenit, își rostea comanda cu glas tare către patronul restaurantului cocârjat în poziția ce-l demonstra gata să-i facă toate poftele:

-Ne dai ce ai mai bun, ca pentru oaspeți de seamă!... Să fie mai grozav decât la banchetul în cinstea maharajahului!... – rostea el și râdea cu glas jos; așa, ca un hămăit disimulat. Și făcu elogiul nostru în fața patronului și a chelnerilor, arătând ce mare eram eu în țară la mine și ce partener valoros le va fi lor Leo în lupta electorală.

- Dacă sunt făcute cu bune intenții, mie îmi place să nășesc alianțe – am răspuns eu când mi-a făcut aluzia că el s-ar alia oricând cu Leo, dar așteaptă ca acela să nu mai ezite.

- Chiar dacă ești tu de față, stăpâne - a răspuns Leo demn – dar eu trebuie să spun clar celor care vor să facem politică împreună, că nu te-am părăsit pe tine venind aici, ca să mă ocup de

drepturile oamenilor. Pe mine mă interesează drepturile câinilor noștri, emanciparea lor, formarea lor ca demni cetățeni într-o țară care să aibă o bună legislație pentru ei și pentru afirmarea lor.

Simțind aluzia prin care era combătut, dulăul pieptănat frumos și cu smocuri trase dintr-o parte într-alta că să nu se vadă locurile pe unde năpârlise, nu se lăsă în a-și face interesul și-mi declară solemn, ca și cum mi-ar fi vorbit doar mie:

-Vedeți, vedeți de ce-l admir și mă simt aproape de el!... E o mare valoare în politica neamului câinesc! E un politician ferm, bine format. Știu... Știu că dumneavoastră l-ați format și, zău, vă spun, sunt invidos că n-am avut și eu norocul ăsta...

- Dar ai avut și dumneata un stăpân care te-a format!... – Am făcut eu o aluzie răutăcioasă la licheaua de stăpân pe care știam că-l avusese, dar nu numai ca să-i dau satisfacție lui Leo, ci și ca să-l încerc, să-l provoc...

Iar caracterul laș, fățarnic, al celui numit Anton, sau Samson s-a văzut imediat; pentru că, bănuind cam ce impresie putea avea un om cu morala mea despre fostul său stăpân, s-a uitat la mine cu ochiul lui ăla ceacâr și s-a dezis fără nici un scrupul de cel care, oricum o fi fost cu alții, pe el îl crescuse, așa că n-ar fi meritat din partea lui o vorbă rea:

-Domnule profesor!... Dar ce credeți, domnule profesor, că eu nu-mi dau seama ce mare diferență a fost întotdeauna între unul ca dumneavoastră și fostul meu stăpân?!...

- Era cam licheluță... – am continuat eu provocarea.

- Era o mare lichea, domnule profesor, un profitor!... Știu eu!

Atunci i-am tras-o:

-Dar te-a crescut, te-a îngrijit, te-a format...

- Eh, să zicem! – acceptă el căutând o scăpare; și se-ndreptă drăgăstos spre Leo: Dar dacă aș fi fost la dumneavoastră, iată ce frumusețe de bărbat politic aș fi ajuns!... Leo, nu mă cunoaște el bine, dar pot să vă spun: E un idol pentru mine! Aș face orice ca să pun în aplicare ideile lui, politicile înțelepte pe care el le propune... Haide Leo, suntem frați. Ciocnește cu mine în fața maestrului tău!... Să cerem binecuvântarea lui și să pornim împreună la luptă împotriva ticăloșilor ăstora care au pus mâna pe guvernare... Niște abjecți, domnule profesor – găsi el tot mai multă apropiere la mine decât la Leo – Dușmani ai neamului nostru; jecmănitori care trebuie să dispară. Câini retezați la coadă ca să muște; o categorie cu care nimeni nu trebuie să aibă de-a face!... Nouă, câinilor, ne e silă că facem parte din acelaș neam cu ei... Lor, în schimb, nu le e silă: Ne sufocă la pieptul lor. Ne exploatează și ne batjocoresc. Nouă, uitate, dacă stau să gândesc bine – făcu el jocul de a-i veni atunci ideea – un președinte ca Leo ne trebuie!... Suntem dominați de cei cu coada tăiată, domnule profesor, asta e!... De ce tăiau oamenii coada la câini? Ca să-i facă răi!... Așa s-a selecționat categoria ăstora răi care au pus mâna pe putere iar președintele actual e un adevărat fiu de cățea!... Fiu de cățea, așa-l consideră toată lumea!... Și toată lumea îl urăște. Chiar și ai lui, cei cu cozile tăiate... Nimeni nu-i spune altfel decât „ciocoiul”... Trebuie să-i venim de hac, Leo. Sfătuiți-l, domnule

profesor să dea atenție ofertei mele, să ne unim și să-
i venim de hac fiului de cățea!... Leo, eu pentru tine
îmi dau și viața, Leo... Și pentru ideile tale pe care
știu că le-ai moștenit de la acest eminent profesor
cărui, când vom ajunge la putere, îi vom ridica o
statuie aici pe care o vom numi... o vom numi... Da:
O vom numi „izvorul înțelepciunii câinești”!... Și
vom explica oamenilor că înțelepciunea politiciilor
pe care noi doi le vom pune în aplicare pentru
afirmarea neamului câinesc, vine de la dumnealui...
Să ciocnim, domnilor!... Vă mulțumesc pentru
onoarea pe care mi-o faceți!... - și ridicând paharul
strigă, ca o chemare la luptă: Jos ciocoiul!

Apoi, profitând de ocazie că ne apropiaserăm
ca să ciocnim, îl trase pe Leo lângă el, își încârligă
coada de a lui într-o îmbrățișare câinească și făcu
semn fotografului și cameramanilor bine pregătiți
spre a fi pe fază, care immortalizară momentul.

-E un moment istoric, domnule profesor –
îmi spuse el – Ați girat acest moment istoric al
înfrățirii mele cu Leo; de acum, nimic nu ne va mai
sta în cale! - Și-l îmbrățișă din nou, lingându-l,
pentru alte fotografii. Ba, când ne așezarăm, bucuros
că îi ieșise pasiența, îi dădu și un ghiont prietenesc :
Hai Leo, bucură-te!... Ai câștigat cel mai mare aliat
și prieten. Uite, pentru tine, dacă vrei, eu renunț și la
acel punct al politicii mele care cam exagerează în
direcția protecției oamenilor... Da, da; pentru tine
renunț la ei... Și așa, au început să mă cam agaseze!..
Zău că și eu îmi spun mereu să nu-mi mai pun
obrazul pentru această specie decrepită, pentru
decăzuții ăștia!... Or fi fost ei cândva grozavi, dar
acum au devenit niște bețivani puturoși, hoți,

imorali, incapabili de acțiune; un fel de copii idiotizați, robi ai consumului și corupției, ai alcoolului și drogurilor, ai minciunii și neseriozității! Si, prin toate astea, provocatori ai cancerului social... Da, da: Când vom anunța coaliția noastră, am să-mi schimb și discursul în privința lor; ai să vezi tu!

Se ridică deodată și, luând un sifon, stropi spre posterul care-l înfățișa îmbrățișând acel declassat exemplar de om deasupra lozincii care-i adusesese mulți votanți printre câinii de bun simț, care aveau o orientare conservator-tradiționalistă și cărora nu le conveneau exagerările extremiste ale politicianilor așa zis revoluționari, care afirmau emanciparea câinească dușmănând omul: „*Politica noastră este cea a respectului pentru oamenii care ne-au făcut asemenea lor*”...

-Să-mi aduci mai repede pozele astea pe care le-am făcut cu Leo, ca să aleg una s-o punem în locul posterului ăștia care nu mă mai reprezintă! –îi strigă el fotografului, adăugând spre Leo: Da, îmbrățișarea noastră va fi afișul electoral!

În restaurant se producea o anumită mișcare. În răpăitul unei tobe de la orchestră, cu patronul în frunte, chelnerii veneau purtând solemn tăvi cu ceva deosebit. Se apropiau solemn, odată cu mirosul tot mai pătrunzător, făcând un adevărat spectacol în vreme ce patronul anunța:

-, „Supreme” !... Doar în orașul nostru, condus de eminența domnului primar, găsiți această tradițională delicată a artei culinare câinești!... ”Supreme” la superlativ!...

Dar, deodată, peste răpăiala bateristului de la orchestră, s-a auzit glasul lui Leo care sărise ca ars:

-Idioților!... Înapoi imediat!... Dispăreți cu tot cu „Supreme” și cu superlativul și deschideți ferestrele, idioților!...

Rămaserăm cu toții consternați după dispariția chelnerilor alungați vehement de Leo care, fiind mai mic, îi mușca de picioare împingându-i înapoi, spre bucătărie. Doar cu patronul în plecăciunea lui și zgomotul câtorva picături care se scurgeau de pe afișul electoral pe care primarul și-l stropise în dorința acută de a se dezice.

-Ce s-a-ntâmplat?... Ce s-a-ntâmplat?! – sări acesta prevenitor

Iar Leo, într-o șoaptă foarte scrâșnită îi explică ceva care, mai mult prin gesturile pe care le făcea, se părea a fi de-a dreptul odios. Am dedus asta întrucât, spre a-l liniști, primarul se arătă dispus a înfrunta el ce era de înfruntat, sau a regla el ce era de reglat și, făcându-i semn să aibă răbdare, porni el însuși spre bucătărie trăgându-l și pe patron. Aferat, încercând degeaba să se liniștească, alergând picolii ca să pună ventilatoarele mai tare, Leo mă luă de la masa aceea și mă trase la una de pe terasă, lângă cea unde stăteau asistenții și personalul de serviciu al primarului spre a fi chemați la ordine atunci când avea el nevoie. Mă așeză mângâindu-mă ca și cum eu eram cel care trebuia liniștit și făcu semn chelnerului, care venea pe urma noastră aducând frapiera de la masa cealaltă, să toarne. Să toarne din belșug. Apoi, așa cum nu l-am văzut nici o dată, bău și el din belșug, îndemnându-mă și pe mine să beau din belșug. Și mă mângâie ca pe-un copil cu promisiunea:

-Lasă; o să fie bine; imediat vine niște

mâncare ca lumea; imediat o să ne ospătăm și, pe urmă plecăm, ca să nu-i dau în cap cu ceva fanfaronului ăstuia pe care l-a apucat iubirea de mine!... Imediat!... Până atunci, hai să mai bem!... Vinul e bun. E cea mai bună recoltă din podgoria „*Chateau de la caniche*”, una dintre primele crame deservite și administrate numai de câini... Hai să bem, maestrul meu drag – l-am văzut eu de un sentimentalism alcoolic cum nu-l știam că putea avea, îmbrățișându-mă, dar ne privindu-mă în ochi, ca să nu-l întreb ce se petrecuse mai înainte.

Și, tot ca să nu-l întreb, sporovăia într-una, uneori chiar înjurându-l pe primar fără să-i pese că, pe terasa aceea unde mă scosese, ne așezaserăm alături de masa unde stăteau acoliții și subalternii aceluia așteptând ordine. Până când, deodată, făcând nărilor mari și adulmecând, dădu din nou un urlat:

-Ei drăcie! Și aici mirosul ăsta pestilențial?! - și, luându-l de guler pe chelnerul care voia tocmai să ne servească altceva: Ați adus platourile la masa ăstora de alături, nu-i așa?!

Chelnerul înghițea în sec, sughița, tremura de frică și, până la urmă trebui să recunoască:

-Dacă dumneavoastră ne-ați alungat cu ele! Erau proaspăt pregătite... Era păcat să...

N-a mai apucat să termine, că Leo l-a îmbrâncit, m-a ridicat de la masa noastră - fapt pentru care am văzut cu câtă poftă înfulecau, aplecați nesățios peste platouri, cei de la masa cealaltă - și m-a tras spre ușă, pesemne ca să căutăm un alt loc unde nu ajungea mirosul acela pestilențial.

Dar, pe măsură ce ne ridicam, un zgomot tot mai puternic parcă se auzea din diverse difuzoare, o

alt fel de agitație, mult mai gravă, începuse a se produce, niște amenințări belicoase se distingeau în cele auzite. Și mai multe strigăte speriate sfâșiau tăios celelalte zgomote ale agitației tot mai puternice:

-Vin urșii, vin urșii!... Ciocoiul a adus urșii!... Ne atacă urșii!... Trebuie să ne apărăm, nu mai putem protesta pașnic!... Fraților, Piața Universității cere ajutor!...

Leo era crispat și, în loc să-mi explice, l-am văzut exclamând satisfăcut:

-N-a mai rezistat, ticălosul. Vrea represiune; o să vadă!...

Și nu mi-a mai explicat cine anume și ce anume o să vadă. M-a tras după el.

Fiindcă nu era imagine, funcționând numai sunetul și nu vedeam nimic pe ecranele televizoarelor, pricepeam mai greu de ce tot mai mulți se auzeau strigându-și teama sau sperietura: „Vin urșii, vin urșii!”, în vreme ce Leo mă trăgea după el. Iar, când să cotim spre ușă, am dat chiar de primar care avea figura complet schimbată, tulburată, temătoare și agitată în același timp. Venise gâfâind și-i spunea precipitat fotografului pe care-l ridicase de la masa acoliților:

-Distruge tot ce-ai fotografiat mai înainte și ai grijă să nu mai existe nici un fel de înregistrare la cameramani. După ce te asiguri de asta, te duci în oraș și pui peste tot tablouri mari, cu președintele! – pentru a striga apoi spre toți cei repeziți asupra platourilor: Imediat la primărie!... E stare de asediu; e stare gravă!... Intrați în dispozitiv și așteptați ordinele mele!...

De abia după aceea dădu cu ochii de noi și plecă pleoapele ca și cum ar fi fost rușinat. Dar numai o clipă dură rușinea că, imediat, mintea lui pusă pe acțiune îl direcționează spre cea mai concretă soluție:

-Dacă n-aveți mașină, vă dau eu una să plecați imediat!...

- Unde?... de ce? Avem mașină.

-Dacă aveți, cu atât mai bine. Plecați! - abia apoi își dădu seama că trebuia să fie mai diplomat: E datoria mea să vă feresc... - Și, cu greu găsi tonul care să ne convină și nouă: La asemenea evenimente Leo n-are ce căuta aici la mine...ăăă... adică, vreau să spun... cred că e absolut necesar ca Leo să fie în capitală.

Dar, tocmai în acel moment, în difuzoare se auzi pomenit numele lui Leo și, apoi, o tiradă întregă de vorbe defăimătoare la adresa formațiunii lui... Da, în toate difuzoarele unde, ciulind urechile, ei recunoscură însăși vocea președintelui poreclit „ciocoiul”.

-A intrat în acțiune – spuse spăsit primarul.

- Cine? Ciocoiul?! – întrebă Leo provocator.

-Președintele... încercă acela o rectificare prin care își preciza poziția; iar Leo înțelese:

- Aha, acuma pentru tine nu mai e ciocoiul, e președintele.

-Te face arșice! – își dezvălui primarul calculele -... L-am auzit de mai înainte; nu e de joacă; și-a făcut aliați puternici – adăugă dând din coadă nervos și ordonând ceva în sensul că să ne fie căutată mașina sau șoferul – Cred că i-a pus la

pământ pe oamenii tăi care demonstrează acolo, în piață.

-Păi asta se-ntâmplă în fiecare zi – spuse Leo – în fiecare zi înjură politica noastră și în fiecare zi i se dă replica. A devenit o rutină. Nici nu-mi mai pasă că mă înjură.

Primarul se uita la el cu ochi din ce în ce mai holbați și, deodată strigă:

-De data asta trebuie să-ți pese!... Pregătește o lovitură!... A adus în capitală urșii gunoieri, cine știe ce promițându-le; iar ăia s-au pus cu bâtele pe voi!... - Și, deodată luă o cu totul altă atitudine, vorbind de sus: Mă așteptam la asta. Întotdeauna am spus că președintele nostru e omul surprizelor!... El e încă stăpân pe multe forțe și, dacă declară stare de urgență, ne leagă pe toți.

-De asta e în stare – spuse Leo – e o canalie care nu s-ar da la o parte de la nimic; dacă a făcut așa ceva, trebuie să fim pe fază și să-l răsturnăm!

- Ehe...Cam greu... Vezi să nu ți-o ia el înainte – vorbi primarul nu numai sceptic, dar chiar și amenințător, parcă aliniindu-se glasului din difuzoare – Uite că v-a venit mașina. La revedere!...

Abia după ce ne împinse spre portiera deschisă, își dădu seama că măcar față de mine avea altă obligație și strigă:

-Vă salut domnule profesor! Vă mulțumesc pentru vizită; a fost o onoare...

- Și eu mă bucur că... – am încercat eu un răspuns formal, dar nu m-a lăsat conștiința să nu-l provoc: ... Că am asistat la parafarea alianței dumitale cu Leo! - și, arătând spre difuzoare, în vreme ce el făcea o față tot mai lungă, tot mai

nemulțumită, tot mai contrariată: Vă urez să fiți puternici, domnule Anton, împotriva ciocoiului care se apără cu urșii gunoieri!

L-am văzut cum se uita în dreapta și-n stânga să se convingă că nu se înregistrase așa ceva. Și, obligat de privirile mele, a bâiguit:

-Mai vedem... vom mai vedea... depinde de situație... - Și prinse din zbor prilejul ca să se dezică de îndemnul meu. Eu sunt Samson, nu Anton.

- Fii tare! – mi-am continuat eu perfidia – scoate poza cu omul și pune-o pe cea a îmbrățișării cu Leo!

- Vom mai vedea...Vom mai vedea... – bâiguia el făcându-mă să-l atac direct:

- Doar nu vei recurge la actul de lașitate ca s-o păstrezi pe asta!

- Sunteți om, domnule profesor – răspuse el plângăreț - Așa că vă spun: Eu voi iubi oamenii întotdeauna... Președintele știe asta; și mă va menaja pentru că oamenii sunt cei care îl finanțează!

Ceea ce se auzea mai clar la radioul din mașină, arăta că represiunea din capitală căpăta, într-adevăr, trăsături vehemente.

9

Când am urcat în avionul care mă ducea

urgent spre casă întrerupându-mi vizita în tânăra republică a câinilor, transmisiile erau oprite total, iar televizoarele nu mai mergeau nici măcar ca sunet; așa că m-am rupt de știrile care relatau evoluția demonstrațiilor și, în ultimă instanță, de soarta lui Leo. Am întrebat personalul, am întrebat stewardezele, dar n-am primit drept răspuns decât zâmbete cu urări de bun venit la bordul marelui Boeing al tinerei companii „*Canin-Air*” și, cel mult, o muzică de marșuri transmise, chipurile, de la locul unde președintele țării era așteptat să ureze bun sosit detașamentelor de urși gunoieri, care-i veniseră-n sprijin cu bâtele lor.

După ce aparatul s-a înălțat și ni s-a permis desfacerea centurilor, toți, toată lumea diversă care - în afara celor câtorva câini polițiști, cum se demască imediat ciobăneștii germani cu ochi albaștri, așezați ostentativ pe scaunele din față – arăta ca și mine, a fi luat în grabă zborul acesta ca să scape de confruntările ce se anunțau periculoase, toți cei care și plecam de acolo dar și eram interesați de ce se petrecea acolo, am cerut să se dea drumul la televizoare. Dar stewardezele ne-au răspuns foarte drăguț, schimbând vorba cu o cu totul altă promisiune:

-Stimați călători, vă invităm să deschideți măsuțele, deoarece Compania ”*Canin Air*” vă oferă cea mai mare delicată a bucătăriei tradiționale canine: Superlativul „*Supreme*”!...

-Dar televizoarele?! – strigam noi.

- Nu știm, stimați călători; antenele noastre nu recepționează...

- Antenele nu recepționează, sau televiziunea

nu mai transmite?

- Nu știm , stimați călători, noi ne pregătim să vă oferim deliciale...

- Nici radioul nu funcționează?!

- ... deliciale celui mai rafinat produs pentru câinii gurmanzi... Nu, nici radioul nu se recepționează... Vom începe imediat să vă servim...

- Înseamnă că s-au luat măsuri extreme; s-au oprit comunicațiile; se instaurează dictatura militară! – striga cineva urmărit de ochii înguști, albaștri, ai ciobăneștilor germani.

- Vom începe imediat să vă servim - i se răspundea – vă rugăm să pregătiți măsuțele...

Și, pentru a ne incita pofta de mâncare, sau a ne anestezia nevoia de știri de la locul evenimentelor, ne-au indicat să citim în pliantele oferite în buzunarul scaunului prezentarea celebrului fel de mâncare regalo-câinesc, iar pe ecranele care au început să clipească, în loc de transmisia directă, intra un DVD cu un documentar-reclamă. Și în pliant și pe ecrane era descris pe larg rafinatul și foarte scumpul produs culinar, cu toate ingredientele și întregul istoric din care am notat tot ce am rezistat să notez:

„Superlativul culinar ‘*Suprême*’ sau, cu denumirea pe larg ‘*Suprême caviar humain faisandé á la chien*’ este un produs natural prelucrat din delicioasele fecale omenești apreciate de strămoșii noștri încă de când au făcut cunoștință cu omul. Obținută de la specimene selecționate din rasa umană, hrănite în crescătorii speciale cu toate elementele care asigură o purgație cât mai bogată în elemente nutritive, alcooluri, fibre și chiar plasmă,

specialitatea noastră depășește de zeci de ori valoarea icrelor obținute de la pești tot prin stoarcerea abdomenului și având un cu totul alt buchet de mirosuri decât acestea. Ele sunt învechite și condimentate cu praf din pământuri și plante macerate conform tradiției milenare a neamului nostru care a remarcat că omul neglijează această mare resursă de hrană (sau, cel mult, hrănește cu ea ogoarele spre a obține banalele legume și cereale greu digerabile) și a preluat-o conferindu-i arome carnivore. Astfel fezandate, lăsate să fermenteze și să prindă mucegaiuri rare, aceste dejecții umane capătă un gust incredibil stimulând fiecare papilă gustativă canină, oferind și surplusul de alcool pe care organismul uman, menținut mereu saturat în băutură, îl elimină bine rafinat natural în rinichii umani odată cu...”...

„... Odată cu.... Odată cu... Odată cu”... Am spus că doar atât am reușit să notez. Adică, doar până aici am reușit să rezist cu lectura fiindcă, simțind cum mi se întorc mațele pe dos, m-am smuls de pe scaun și am întins-o spre toalete dând peste stewardezele care, zâmbind ca-ntr-un triumf prin care ne făceau cel mai ales cadou, dându-ne cea mai mare atenție, înaintau pe culoar cu containerul din care scoteau porțiile de *Supreme* desfăcându-le din ambalaje cu metalizări scumpe și punându-le în fața fiecărui călător, cu toate mirosurile pestilențiale pe care le exhalau.

Am vomat cât am putut de mult, având senzația că trăgeam apa și după o bucată din propriul meu stomac. Iar când, răcorindu-mi bine ceafa cu apa de la chiuvetă, mă ștergeam cu prosoapele moi

din hârtie absorbantă, mi-am amintit de strigătele amenințătoare cu care dragul meu Leo îi alunga pe chelneri făcându-i idioți: Mă apăra, sărmanul, de un asemenea șoc cum trăisem acum, gata să se întâmple din cele mai bune intenții.

Da, lucrul esențial care trebuie știut pe lumea asta este că nu ne putem înțelege unii cu alții în gusturi și preferințe, nici măcar de la om la om. Nu ne rămâne decât să ne tolerăm, să ne respectăm deosebirile. În cazul de față era vorba de cele mai bune intenții, subminate însă de lipsa de corespondență între gusturi: Ei, câinii, în protocolul lor de onoare, cu cea mai scumpă mâncare pe care, după gustul lor, o considerau și cea mai rafinată, nu-și dădeau seama că ne făceau pe noi, oamenii, de cacao și că ne supuneau supliciuului întoarcerii mațelor pe dos...

Și, dacă prima dată credinciosul meu Leo a procedat până la scandal și la târărea mea pe terasă, ca să mă salveze de o asemenea experiență, iată că a doua oară o pășisem. Iar atașamentul meu nețârmurit de sufletele câinilor care mi-au fost toată viața prieteni, risca să se clatine dându-mi seama de anumite deosebiri de esență care stabileau o demarcație categorică în relațiile dintre noi și ei. Deosebirile erau chiar mai multe – mă consolam eu bolnav de vomă, dar tot cu năravul de a teoretiza. Pentru că relațiile pe care câinii ajunși a trăi independent în acest stat le aveau cu oamenii, erau diferite, cu nuanțe cât se poate de diverse. Unele mergeau - și era dreptul lor de a se gândi la propria dezvoltare indiferent ce s-ar întâmpla cu rasa umană – pe linia cercetării a ceea ce era absolut specific

câinesc și putea fi în folosul lor. Altele, mai păstrau o oarecare deferență față de ființa umană de la care împrumutaseră multe și stabileau numai deosebirile obiective bazate pe respectul reciproc ce determină o toleranță reciprocă. Altele însă, atente mai degrabă la profiturile pe care le puteau avea din partea lumii financiare, care încă era controlată de oameni, își manifestau partizanatul fățiș cu omul și închideau ochii la cancerul moral care deteriora societățile acestuia. Dar nici una nu era atât de gravă și nu-mi dăduse atâtea amețeli, cât senzația asta că-mi ieșeau intestinalele pe gură.

În fine, am refuzat să mă întorc în salonul de clasă „business” unde mirosul pestilențial dăinuia toropindu-i pe cei care se regalasera cu mâncarea de elită. Am cerut să fiu lăsat pe o banchetă din spațiul intermediar unde funcționau din plin jeturile aerului condiționat și am încercat să-mi liniștesc vintrele răsculate, meditănd filosofic la ce însemna, chiar pentru niște ființe atât de apropiate cum sunt omul cu câinele, acest contrast de mentalitate, de gusturi, de tradiții, de năravuri și obișnuințe, de cutume și poftă și testări și simțuri diferite, educate diferit în elementele lor reflexe.

Pentru că, dacă nu s-ar fi întâmplat acea amenințare de lovitură de stat pe care tot personalul avionului încerca să ne-o ascundă, ca om de cultură recunoscut și implicat în politicile curente, în săptămâna următoare a șederii mele acolo, eram invitat la niște dezbateri academice. Norocul meu că fusesem expediați rapid sub paza binevoitoare a ciobăneștilor germani așezați pe primele rânduri ca să ne poată supraveghea dar, într-o anumită

eventualitate să-i poată apăra și pe piloți. Fiindcă nu știam cum aveam să suport dialogul propus și, mai ales, protocoalele ce urmau.

Un dintre aceste întâlniri, de exemplu, avea ca temă nici mai mult nici mai puțin decât: *„Deteriorarea și degradarea evidentă a ființei umane prin nivelul ridicat de alterare a fizicului și psihicului uman și destinul rasei canine în această modificare etnografică”*. Se făcea, desigur, elogiul rasei canine care își păstrase puritatea și era, deci, în ascendență, lucru despre care eu puteam să mă arăt a nu fi destul de sigur, sau să-l accept doar ca pe o afirmație, din respect pentru savanții neamului câinesc cu care aș fi dialogat. Dar, cert lucru că aceste afirmații porneau de la premisa decăderii, deteriorării și degradării rasei umane, lucru pe care îl spuneam și eu acasă la mine atrăgând atenția concetățenilor mei asupra acestui mare pericol social. Îl spuneam acasă; în străinătate, însă, printre alții care ne puteau deplânge sau disprețui pentru asta, s-ar fi putut să fac o criză de patriotism, sau de mândrie de rasă, tocmai ca să resping o asemenea rușine pentru neamul meu. Adică, așa cum am suferit străduindu-mă să-mi opresc voma față de rafinementele lor, să sufăr încercând să păstrez acest secret pentru noi, să întârzii cât mai mult darea lui în vileag, care ar fi fost tot un fel de vomă. Tocmai pentru că eu mai speram într-o redresare a omului, în revenirea lui la credințele democratice, față de halul de polițism în care decăzuse; credeam în reșezarea moralei lui pe valorile muncii cinste, față de înjositoarea stare de hoție generală, de corupție internațională și de dominație ocult financiară în

care, trebuie să recunosc, a ajuns omenirea contemporană.

Sigur că, până la urmă nu m-aș fi putut opri, așa cum nu mi-am putut opri voma. Așa cum Leo nu s-a sfiit să mi-o spună, să-mi declare că ei trebuie să se vaccineze împotriva răului omenesc. Da, chiar dacă nu aveam știri noi, simțind cum dictatura trăsesse obloanele, eu, cel care mă țineam de burtă ca să-mi alin spasmele, mă străduiam să-l urmăresc cu propria mea imaginație și să mi-l închipui cum acționa.

Închisesem ochii și îmi făcusem propriul meu ecran acolo, pe coridorul ceva mai aerisit. Și, prin deducție, vedeam ceea ce dictatura pe care o încerca „ciocoiul” dorise să mă împiedice: Tocmai pentru că învățase de la mine modul cinstit de a gândi în limite logice și raționale, Leo știa că datoria lui era să lupte împotriva aceluși curent al politicianilor slugarnici față de țările omenești din care, odată cu unele noutăți tehnice sau avantaje financiare, venea și sprijinul politic pe o anumită direcție. Adică contaminarea cu năravuri urâte, degradante, care îi vor duce și pe câini la decrepitudine. Încrederea lui în mine și în raționalitatea cu care eu aș fi putut să mă obiectivez l-au făcut să-mi înscrie în program și asemenea conferințe la care, din păcate, nu am mai putut participa. Una era cea menționată mai sus și care se apleca asupra laturilor biologice, psihologice și antropologice ale problemei. Dar erau și altele mai apropiate de domeniul social și educațional, cu o adresă mai largă, chiar la școli și asociații de cetățeni simpli. De exemplu: *Ce avem de învățat din istoria omului și ce tare trebuie să depășim spre a nu*

ajunge ca el. Și mai erau, de asemenea, de vizitat câteva muzee particulare, alcătuite cu multă grijă educațională pentru rasa câinească, precum: Muzeul emancipării câinelui de om, sau Muzeul trăsăturilor canine înainte de contactul cu rasa umană, ca să nu mai vorbim de acea organizație civică denumită Centrul Național Canin pentru păstrarea integrității morale și condamnarea imoralității umane, precum și un mai secret centru de tratament „...pentru vindecarea de reflexele condiționate obținute de la oameni”.

Cert lucru că, oricât de om m-aș considera, rațiunea mă obligă să fiu drept, ca să nu mă supere asemenea instituții și considerațiile de luciditate politică ce rezultă din activitatea lor. Iar acum, știam că acolo, în Piața Universității, înfruntându-se cu urșii gunoieri, Leo lupta pentru salvarea unor asemenea instituții pe care cei supuși politiciilor omenești le boicotau, pentru consolidarea lor, pentru triumful ideilor lor, și nu din pofta de putere. Mi-l imaginam cât de ferm era și ce argumente puternice avea pentru a-i mobiliza pe câini și a-i face să pună piciorul în prag... Mi-i imaginam și pe adversarii ascunși în spatele brutalității sălbaticе a urșilor gunoieri și-mi imaginam chiar manevrele internaționale din partea unor guverne omenești care incitau la aceasta... Dar eram sigur că toți vor pierde în fața programului realist de redresare cu care venea Leo; era, doar, vorba de un laborator care producea soluții pentru salvarea lumii de la degenerescența umană... Și, cum mă avântam imaginându-mi-l, îndrăzneam să mă implic și pe mine, să intru și eu în acțiune demascând manevrele guvernelor din țările

omenești. Strigându-le că: și pentru noi, țările vechii lumi în care încă guvernează doar oamenii, este nevoie de un laborator în care să se încerce niște soluții, niște vaccinuri, un antidot fiziologic și unul de natură morală, prin care să se prevină această degenerescență. Ar fi un mod salutar în care, conviețuirea de douăsprezece mii de ani a omului cu câinele, ar deschide perspectiva unei salvări reciproce în următoarele secole.

Chiar mă gândeam că, dacă am fi cu vreo zece ani în urmă, când lucrurile încă nu se deterioraseră atât de mult și încă mai aveam speranțe într-o redresare a democrației celei adevărate, aș propune fără jenă o asemenea temă de dezbatere și între oameni, chiar la nivelul unor instituții internaționale. Și simțeam cum, pesemne datorită efluviilor de dragoste și sinceritate pe care le înmagazinaseam ca rod al reîntâlnirii cu Leo, tonusul meu era în crescendo și chiar nutream speranța că voi putea face așa ceva. Că voi mai găsi în lumea omenească asemenea condiții din care să rezulte o soluție salvatoare.

10

Așa că am ajuns acasă cu tonusul ridicat până aproape de a fi chiar bine dispus, dacă nu m-ar fi măcinat grija față de cele ce se întâmplaseră desigur acolo, dar pe care personalul de la bordul cursei *Canin Air* ni-l ascunsese atât de perfid, distrăgându-ne atenția prin oferirea celei mai scumpe mâncări pentru câini.

Dar acum mă despărteam de ei și de mutrele inexpressive ale ciobăneștilor germani care ne escortaseră, intram în aeroportul meu și... Glorie!... Toate monitoarele de televiziune de pe culoare și holuri tocmai anunțau în relatările despre starea tensionată din Republica Câinilor Liberi, triumful unei coaliții formată din forțe democratice.

Da: M-am lipit de un ecran, iar cei care veniseră să mă întâmpine n-au mai fost în stare să mă zmulgă de acolo, până când n-am văzut de trei ori piața aceea a universității din capitala canină, în balconul căreia, Leo și cu primarul care, pesemne, s-a răs-răsgândit și a venit cu el, se îmbrățișau sub drapelele care le anunțau victoria. Se auzeau urale, nesfârșite urale câinești, pe toate glasurile, într-o impresionantă corcire cât se poate de frățească, așa cum s-a demonstrat ea încă de la nunțile câinești petrecute în public, pe maidanele noastre. Iar vocea crainicului cu care eram obișnuit din zilele când rămâneam acasă la Leo urmărindu-i acțiunile din piață, anunța entuziast:

-După cinci zile de demonstrații împotriva aducerii de către vândutul președinte a urșilor gunoieri în capitală, iată că, plecând pe urmele lor, acesta nu mai îndrăznește să reziste într-a șasea zi, și părăsește palatul prezidențial sub presiunea și huiduilele susținătorilor celor doi lideri democratici!

Nu știu de ce, ca întotdeauna când ne zăpăcim în legătură cu timpul, am simțit nevoia să mă uit la ceas. Să mă uit așa, netot în prostie, fără să constat ceva. Până ce, încet, nedumerirea mi s-a limpezit în următoarea întrebare: Cum putuseră să aibă loc cinci

zile de demonstrații, iar acum să fim într-a șasea, când zborul n-a durat mai mult de șaisprezece ore?!... Da: Erau doar cel mult douăzeci de ore de când mă despărțisem de Leo care, lăsându-mă la aeroport, pornise în goană spre piața demonstrației...

Mi-am dat seama târziu că era vorba de fusul orar, combinat cu ceea ce am numit fusul anual al ritmului biologic al vieții câinilor.

Prietenii mei cei buni, câinii, a căror viață s-a scurtat mai mult în acest răstimp decât a mea. S-a scurtat de șapte ori mai mult. Dar nu s-a scurtat degeaba, făcându-mă și pe mine mândru de demnitatea lor. De caracterul lor frumos și perseverent în idei salutare, care dădea șanse menținerii la putere a ideilor cu adevărat democratice.

SFÂRȘITUL PRIMEI PĂRȚI

CORNELIU LEU

DESPRE TRĂDAREA DEMOCRAȚIEI

1.

Se vorbește tot mai insistent despre sfârșitul democrației. Voci autorizate teoretizează aceasta, fie ca o constatare obiectivă, dar a cărei răceală te îngheață, fie cu cinismul de a afirma depășirea acestui concept, ca unul trecător în politicile omenirii, prin ajungerea societăților la alte forme de organizare. Credibile din punctul de vedere al criticatei rațiuni pure dar, din păcate, toate subiacente angajării acestor teoreticieni pe frontul justificării globalizării. Sau, mai bine zis, a „globalizărilor” care aduc mare profit pentru anumite grupuri de interese. Este privită, așadar, democrația ca o etapă în evoluția omenirii; cel mult ca o eră pe care vine acum alta s-o înlocuiască, fie că se va numi *New Age* sau altfel.

Privită doar ca o etapă; și nicidecum ca o metodă de organizare a vieții sociale, întotdeauna în sincronică confruntare cu alte concepte sau intenții politice. Din care confruntare, de câte ori vreuna dintre caracteristicile ei a ieșit triumfătoare, s-a marcat și un anumit stadiu de experiență obștească pentru anumite locuri de referință din omenire. Avem istoria senatorilor romani, cei care au creat din „*Rei publicae*” – ceea ce înseamnă treburile publice ale comunității - termenul de „*Republică*”. Republica era condusă de Senat. Senatorii erau trimiși la Roma din obștile lor, pentru o legislatură; iar, după ce-și terminau mandatul se întorceau la coarnele plugului. Și se lăudau cu asta; se lăudau că n-au uitat să are!... Au existat, de asemenea, religii în care, la un

moment dat, marele preot era sacrificat; trebuia să se retragă, tocmai ca să nu prindă prea multă putere lumească... Există Parlamentul englez, care de sute de ani își păstrează neștirbite cutumele, tocmai pentru că ei au inventat parlamentarismul ca formă a garanțiilor cetățenești. Există democrații în care, ca să candidezi, trebuie să faci dovada unui anumit venit; și asta nu ca să se aleagă cei bogați, ci ca să garantezi că pui acel venit la bătaie pentru cheltuielile conducerii obștei; adică dai tu, fără să-ți permiți, sub nici o formă, să iei bani de la alegători. Cum a făcut la 1848 boierimea noastră luminată, reprezentată prin strădania elocventă de a deveni producător burghez a lui C.A.Rosetti și de răbufnirea împotriva trădării lui Napoleon al treilea, care i-a adus o condamnare în Franța lui Ion C. Brătianu.

Avem, mai dur, chiar bănuiala că un legământ secret american prevede sacrificarea acelor președinți care, prin meritele lor, devin atât de populari încât ar provoca riscul de a fi votați și a treia oară!... Îmi place să-mi imaginez că anumiți bărbați destoinici americani, de la începuturile glorioase ale democrației lor, s-au jurat și au ținut cu dinții de acest legământ. S-a făcut o singură excepție, în vreme de război. În felul acesta, exemplul Statelor Unite ca stat de drept e sfânt, ajungând chiar la această poveste în care eu cred: Hotărârea secretă prin care au ieșit din scenă ne deranjând democrația americană nici Lincoln, nici Kennedy. Ca o lege nescrisă de trecere în umbră a celor pe care, din entuziasm, lumea i-ar alege a treia oară. Oricât de meritoși ar fi - s-au jurat americanii aceia care voiau stabilitatea statului lor democratic - dacă prezintă acest risc, ajungem până la actul final. Pentru că principiul democrației e mai presus!

Cum, pe de altă parte, avem și exemplul demagogic al aproape tuturor revoluțiilor europene care și-au ales lideri ce s-au proclamat repede împărați; avem exemplul lui Hitler care a venit la putere prin repetarea unor alegeri parlamentare libere, avem exemplul farselor de alegeri din toate țările pe care le mânjește dictatura internă sau externă. Avem, da, avem

exemplele anarhiei care se autodistruge provocând alte anarhii, numai pentru a da unora prilejul de a pescui în ape turburi schimbând Constituțiile după bunul lor plac, sau găsim vreo virgulă greșită de care să se agațe avocățește. Mistificarea legii prin litera ei nu înseamnă nimic altceva decât transformarea statului de drept într-un schelet de legi pe care, apoi, orice mistificator ajuns la putere îl îmbracă cum vrea. Să ne uităm în unele state unde, ne mai putând fi un singur dictator, sunt doi schimbându-și între ei posturile, ca să pretindă că sunt aleși.

Ei bine, pe baza unor asemenea exemple, eu cred că nu e vorba despre *sfârșitul democrației*, ci despre trădarea democrației sau, mai bine zis, de eforturile conjugate ale unor cercuri de influență din lumea economico-financiară a globalizării pentru **încurajarea trădării democrației** în cât mai multe zone ale omenirii. Profitând, bine înțeles, de starea psihologică a populațiilor și străduind cât mai mult la poluarea ei.

Nu mă încumet să atac problema în întregul ei ansamblu care mi se pare de-a dreptul monstruos; notez aici doar unele remarci la care se pretează contemporaneitatea românească:

2.

Democrația creștină a venit la noi târziu și pe o ușă foarte din dos; dacă nu cumva ca o frunză veștedă aruncată întâmplător de vânt pe fereastră. Frumoasa și omenoasa ei doctrină avea gloria unei ascensiuni europene vreme de mai bine de o jumătate de veac, atunci când alegătorul român a putut măcar auzi de ea. De altfel, ca și politicianul român, care nu e nici mai breaz nici mai cult, conform principiului electoral al reprezentativității. Adică, politicianul român este reprezentantul parlamentar al ignoranței alegătorului român. Cel mult!... Pentru că deseori el ne șmecherește crezând că

poate reprezenta doar interesele sale sau ale grupului corupt din care face parte.

Nu vin cu asemenea afirmații pentru că aș dori acum, la bătrânețe, să intru în rândurile defăimătorilor de neam. Foarte departe de mine o asemenea masochistă practică a respectivilor subintelectuali!... Subliniez doar o realitate foarte convenabilă manipulărilor așa zis globaliste, exact ale celor despre care am spus că sunt cei ce cultivă încurajarea trădării democrației în cât mai multe zone ale omenirii. Pentru aceste intenții, o asemenea realitate precară cum reprezentăm noi ca zonă de influență e mană cerească și aur curat!... Iar când reușim să scăpăm de lecțiile unui mormon cu gaură-n pantof, se găsește un rector de universitate bun român pedelist, care să-l invite să mai vină pe la noi, pe la Pitești, să-i învețe pe argeșeni economie politică. Pesemne fiindcă n-au învățat destulă când le era Dincă prim-secretar și i-au făcut după '89 familie de miliardari. Dacă ar avea măcar cultură politică de cafea, asemenea politicieni ar ști că și în perioada crizei din 1933, guvernul condus de Maniu avea un consilier financiar superstatat, Charles Riste care, fiind francofon, nu ținea seama de „e”-ul final al numelui său. Fapt pentru care, o distinsă doamnă ce avea intrare liberă la primul-ministru, e oprită de șeful de cabinet care-i spune ferm: „Vă rog să așteptați, domnul prim-ministru e cu Riste”... Indignată de ce auzea, distinsa doamnă părăsește antecamera încercând pe la alte cabinete dar, ne rezolvându-și problema, revine peste o vreme. De data asta șeful de cabinet e galant și o invită: „Poftiți, vă rog; domnul prim-ministru nu mai e cu Riste”...

Dar economistul la al cărui nume n-ar fi trebuit folosită prepoziția „cu”, avea în fața sa un Iuliu Maniu, nu un trepăduș care să ia notițe, sau o ministresă care a folosit fondurile europene numai când era vorba de telescaune importate; chiar și pentru zone montane inapte de pârtii, dar care trebuiau dotate pentru că banii se întorceau la producătorii din nu știu ce țară. Tot așa cum s-a reușit americanizarea fondurilor

Transilvania prin Bechtel. Tot așa cum, în funcție de naționalitatea reprezentantului Comisiei Europene, în România s-au înmulțit băncile grecești, ori s-au cumpărat fregate gata uzate de marina britanică. Tot așa cum energia ieftină au luat-o rușii de la Slatina care se spune că l-au avut salariat pe un fondator pedelist. Tot așa cum o treime din proprietatea agricolă nu ne mai aparține, ajungându-se la acel „*land-grabbing*” fiindcă nimeni n-a dorit o lege clară, pământul ne fiind considerat în legislația lumii o marfă supusă cererii și ofertei ei, de la caz la caz, chiar un bun comun național al cărui produs nu ne e indiferent cum se prelucrează sau unde pleacă.

În acest fel, scenariul cu Big Brotherul este evident. Și are rădăcini adânci încă de la Sovromuri, sau de la CAER-ul unde lucra un tată de președinte parlamentar, tot pedelist, plătit astăzi cu cel mai îngroșat salariu de expert capitalist de stat. Bilderbergilor contemporani le convine de minune învățătura marxist-leninistă a priorității materialului asupra moralului, când ne dau pe la nas cu obsesia produselor lor care trebuie neapărat consummate de noi, în așa fel încât să facem orice act de corupție ca să le dobândim, chiar dacă nivelul moralei naționale ajunge sub zero. Sau, poate chiar dinadins ca să ajungă la acest nivel care face din noi niște docili amoralii, ușor de transformat în consumatori trăind pe marginea confuză a ilegalului și inculturii, a interlopului și a sărăciei. Și mai ales a consumismului absurd care blazează orice apetit pentru politica pe care o lăsăm, astfel, în mâinile lor. Afaceriștilor din lumea elitelor mondialiste de astăzi le convine materialismul cinic pe care ni l-au predat marxiștii, pregătindu-ne pentru îndobitocirea cu ofertele materiale ale civilizației de consum; și au nevoie de politicieni care să ne descalifice moral scoțându-ne din competiție.

Am făcut această mare paranteză ca să ne dăm seama cine reprezintă astăzi la noi democrația creștină, curentul politic salutar (în anumite alianțe postbelice ori țări în refacere, chiar providențial), care s-a luptat în Europa cu

extremismele staliniste sau fasciste. Pentru că, alături de neo-liberalismul îmbogățit de la social-democrație cu idei de protecție socială, acesta este temeiul mișcărilor echilibrate, de centru, care stă la baza Europei moderne; și nicidecum al „dreptei” cum se declară după ureche politologii de pe Aleea Modrogan, asumându-și ridicol, exact trăsătura conservatoare de care sunt incapabili.

3.

Dar, din nefericire, nici măcar de dreapta nu avem cum numi un asemenea partid adunat pe stricte interese clientelare, din găști mici formate pe la primării prin exercițiul mafiot asupra bugetelor locale și aduse apoi să-și extindă experiența în îndeletniciri guvernamentale. Și, astfel, pentru eșichierul nostru politic situația devine foarte gravă lipsind o asemenea doctrină de dreapta, cu partizani care cred în ea și ar putea lupta pentru implementarea unora dintre proiectele ei de guvernare.

După cum, întrucât exact același partid lipsit de orice culoare decât cea a mitei, șperțului și comisioanelor, ocupă formal și un al doilea loc mai spre centru, cel al democrației creștine, înseamnă că nici această culoare politică nu are o reprezentare reală, iar spectrul nostru politic rămâne atât de sărăcăcios încât nu greșesc prea mult cei ce vorbesc despre amenințarea cu partidul unic. Pentru că nici dreapta, nici centrul-dreapta, ceea ce înseamnă o emisferă întregă din sfera politicului, nu au nici un fel de acoperire prin ceea ce PDL pretinde a fi. Sau, mai bine zis, pretindea și a obținut recunoașterea formală a PPE atâta vreme cât în Parlamentul European e nevoie de reprezentanță națională în grupurile parlamentare internaționale ale partidelor. Ce fel de reprezentare e aceasta? Exact ca-n întâmplarea cu Lenin prezidând lucrările unei internaționale comuniste, care strigă de mai multe ori fără succes: „Are cuvântul reprezentantul Zanzibarului!” și, intrigat că nimeni nu urcă la tribună, cere

explicații la care aparaticii îi răspund: „Kaganovici a spus că face orice sacrificiu pentru partid, dar inel în nas nu-și pune”.

Ei bine, noi le-am pus inel în nas lui Eba și lui Stolojan, când i-am trimis la Strassbourg ca reprezentanți români în grupul creștin-democrat al PPE. Dar și asta e de domeniul trecutului, așa cum am spus că, după ce s-a-nțepat cu trandafirul roșu, ieșind sânge tot roșu, PDL „pretindea” a fi de orientare democrat-creștină. Acum nu mai pretinde nici asta pentru că, ne mai fiind la halva, unii membri îi fug, iar alții sunt atât de derutați că plâng așa cum plângea Sechelariu, când grădina publică pe care a-mbuibat-o cu mici și fanfare, nu l-a mai votat. Asta este PDL: Un partid cu pungi de plastic portocalii din care a dispărut mălaiul, sau cu poșete la prețuri exorbitante din care au dispărut fondurile europene pentru clientela lor. E o dramă, desigur, pentru Partidul Popular European care încă stă destul de bine în alte țări, să-și dea seama că, în România, merge pe o a doua mână moartă. Prima dată, această doctrină atât de frumoasă, atât de lucidă și atât de potrivită Europei a falimentat pe mâna securiștilor infiltrați în PNȚCD care, fiind oameni fără Dumnezeu, nu aveau nici doctrină. A doua oară, uite că istoria se repetă, chiar dacă securiștii au ieșit din ea, fiind vorba tot de oameni fără Dumnezeu în năravurile lor clientelare.

Cu toate că PPE ar fi trebuit să-și dea seama, măcar cum ne-am dat noi, când am văzut cum un partid întreg se mobilizează ca să pompeze voturi pentru candidatura independentă a fetei celui care le ajunsese stăpân. Când președintele a zis că „a acceptat” să-și facă fiica parlamentar european, m-am simțit ca în cele mai înapoiate țări din lumea subdezvoltată. Dar mi-am dat seama că mă înșelasem, pentru că un comunicat oficial a venit să șteargă orice îndoială: PDL nu propunea o asemenea candidatură. Va candida independent, înfruntându-și la mod egal forțele cu ale celorlalți candidați. M-am muștrătat întrebându-mă ce aveam eu împotriva unui om tânăr care voia să-și încerce forțele în politică. Și am urmărit desfășurarea respectivei campanii

electorale care a dovedit că, prin modul de organizare a acelor alegeri nu au existat șanse pentru nici un candidat independent; nici măcar pentru comisarul Abraham, bine cunoscut din lupta împotriva infracționalității și la antidrog!... Ca întotdeauna la noi, erau praguri foarte dure între independenți și candidații de partid. În afară, bine înțeles, de candidata independentă care a triumfat demonstrând înaltul democratism al familiei ei... Asta, până când au început să răsufle amănunte din interiorul respectivului partid și să apară articole de presă arătând că organizațiile PDL erau obligate să ia câte zece la sută din voturile fiecărui candidat adevărat, înscris pe listele lor și să le treacă în contul acestui „independent”... Asta era doctrina, și nu democrația creștină venită din filosofii lui Maritain, Mounier, De Rougemont și pusă-n practică politică de o galerie întregă de mari bărbați, începând în Rezistență cu Luigi Sturzo și De Gaulle, continuând în Piața Comună cu Adenauer, De Gasperi și Schumann, consolidându-se în Comunitatea Europeană cu Giscard d’Estaing, Helmut Kohl, Fanfani, regele Juan-Carlos, „marea bărbată” Thatcher și, martirizându-se pentru Europa, Ioan Paul al doilea.

4.

Însă la noi, cosită de Boc, susținută la Strassbourg de Eba și cu dinții președintelui ținând încheștat de Bruxelles, s-a vestejit de tot democrația. Cum spuneam: Jale ca în cele mai înapoiate țări din lumea subdezvoltată!... Dar nu oricare, fiindcă și acolo, unde există mai multe partide, se dă o oarecare luptă. Ci, ca în acele țări și subdezvoltate și dominate de fățărnicia comunistă care nu are limite. Pentru că, nu numai Coreea de Nord e sperietoarea; lucrurile se văd bine trecând prin niște foste republici sovietice și ajungând azi în Siria: De la prințul ereditar la tovarășul ereditar, împins tenace din umbră câtă vreme tătica mai e în viață și dând apoi lovitura monarhică, nu e decât un pas pentru popoarele ținute într-un soi de feudalism de consum.

Cu teama de a nu luneca și noi într-acolo, zău că te-ntrebi crucindu-te de ce-au fost în stare ștregării: Să se ia câte zece la sută din voturile fiecărui candidat adevărat, înscris pe listele unui partid și să se treacă în contul unui „independent”?!... Mărturisesc: Așa ceva chiar că nu mi-am închipuit a fi posibil - Un partid întreg, solidar în slugărnicia cu care retrage și reduce din șansele propriilor săi candidați, pentru a-i face plăcere Big Brotherului?!... Un partid întreg. Fără crâcneală!... Păi doar un partid bazat pe o aspră dictatură militară asupra propriilor săi membri, ar putea ajunge la așa ceva; nu un partid „emanat” aici, alături de noi, după legile noastre electorale, din niște oameni pe care îi știm că nu sunt nici fasciști, nici comuniști... Atunci?!... Singurul răspuns este că sunt atât de ahtiați după avantaje proprii, încât servesc necondiționat puterea guvernamentală.

Apropo de această ahtiere, singurul demers, hai să-l numim „teoretic”, pe care l-am văzut la acest partid (despre care discut numai pentru că s-a aflat, cel mai recent, multă vreme la guvernare; dar va veni și rândul altora), a fost când s-a propus ca demnitarilor săi să nu-și mai permită a avea afaceri directe cu bugetul de stat. Un parlamentar de înaltă cultură etic-democratică a avut nerușinarea să amenințe că, dacă se întâmplă așa ceva, el își dă demisia din partid. Și chiar s-a retras, confirmând prin aceasta fățiș că el face politică pentru a putea face afaceri cu statul. Iar, dacă asta încă n-ar fi nimic, gestul lui a speriat atât de mult încât măsura „teoretică” nu s-a mai aplicat, afacerile tuturor continuând într-o veselie și ne mai ocupându-se nimeni de ele în partidul care-l susține pe acel parlamentar și-ntr-o candidatură la primărie. Ca să nu mai vorbim că măsura propusă nu venea din considerente morale, ci direct penale. Era ca-n filmele cu mafia, când marele tartor le cere copiilor săi să treacă la afaceri cinstite, ca să nu mai riște glonțul.

Asta anunță pericolul alarmant al îngolării societății noastre. Da: A molipsirii ei cu golănie; a înglodării ei în amoralitatea cinică și brutală a golăniei care a incitat

agresivitatea așa zișilor mineri, ei fiind golanii adevărați și nu romanticii protestatari din piață... Și, chiar dacă acuzația sună grav, avem aici a adăuga exemplul fostului prim-ministru care a tronat mai înainte ca primar și șef al grupării locale din care a selecționat un om făcându-și-l chiar viceprimar. Când acela i-a urmat în scaun, s-a dovedit a fi un hoț ordinar fiind arestat și suspendat din funcție. Ziarele au scris îndelung. Doar despre faptele aceluia, care ies tot mai compromițător la iveală. Dar nimeni nu a făcut nici un fel de legătură, nici un fel de apropo, despre cel care l-a format, l-a promovat și chiar l-a lăsat în loc. Nici pe colegii de guvern, nici pe colegii de partid nu i-au preocupat criteriile de selecție ale premierului... Sau, în ori ce caz, s-au făcut a nu-i preocupa, a nu le trece prin minte o asemenea întrebare. Dar nu e unicul caz; avem, de asemenea, descoperirea unui senator dedat la mari acte de corupție, dovedit ca atare, fugit din țară, întors și arestat. Toți s-au grăbit să comenteze, să condamne și să se dezică de faptele lui, inclusiv președintele unui grup parlamentar al partidului respectiv. Dar acest președinte de grup parlamentar era tocmai și președintele organizației locale care l-a promovat pe senatorul corupt, acceptându-l să candideze. Nimeni nu i-a făcut nici o imputare și nimeni nu întreabă cum de a promovat în județul lui un asemenea escroc, sau dacă a luat bani de la acela...

...Luat bani pentru organizație, bine înțeles, nu pentru sine. Ca și în cazul dispariției șefului de cabinet al fostului șef de la ANAF, a cărei specializare ocultă se pare a fi dezinteresata atragere de fonduri pentru partid. Pe care, fiindcă probele vin în special de la niște vămi, o putem numi „vămuire”! Ajungem astfel la o nouă politică financiară care se cheamă „vămuirea de partid și de stat”, practicându-se de obicei cu ochii închiși sau, mai bine zis, prin metoda închiderii ochilor. Să-mi spună cineva că asta nu este, la modul cât se poate de propriu: *Îngolănirea societății prin exemplul de partid!*

Și, atunci îți pui întrebarea: Oare, în numele doctrinei

creștin-democrate se tace?!... Oare acesta este mesajul politic pe care îl aduce în România gruparea națională a Partidului Popular European?... Și nu numai că îl aduce, dar îl propagă; uzează de toată credibilitatea pe care o are la electorat, pentru ca să-i insuflă o asemenea atitudine civică. O atitudine civică a electorilor, în deplină concordanță cu cea a aleșilor lor!... Priviți în tramvai, autobuz, metrou sau troleibuz, când cineva descoperă hoțul care vrea să-l buzunărească sau chiar e atacat: Cu cât e mai banditesc actul care-l face pe acesta să strige, cu atât reacțiile celor de pe scaune sunt mai temătoare, mai egoist-înfricoșate sau mai ostentativ nepăsătoare, ca și cum ar vrea să sublinieze că pe nimeni nu privește soarta altuia. Și vezi un vagon întreg de călători, care numai dacă s-ar înghesuși puțin în jurul agresorilor și tot i-ar anihila, cum stau, sau cel mult cască curios gura. Dar de intervenit nu intervine nimeni, asta încurajându-i și mai mult pe răufăcători. Exact același lucru se întâmplă și la scara mare, în politică, în viața internă de partid sau în viața publică determinată de asemenea politici. Pentru că nici măcar cei care afișează doctrine adverse, desigur, din discreția și nemărginitul respect reciproc ce se vede prea bine, nu dau atenție la ce fel de conținut se vinde în ambalajul democrației creștine pe care o slujim bâlăbâindu-ne la Strassbourg.

5.

Ca să fie completă perspectiva unei asemenea decăderi în golnirea degradant-umană care ne paște atunci când nimeni nu mai ține seama de principii, silind și populația să se complacă în starea în care foarte puțini produc și nimeni nu mai ajunge la aceste principii (totul rezumându-se la obsesia imediată a unui consumism satisfăcut sau, și mai rău, și mai penibil, și mai imoral, aproape jalnic atunci când există ca obsesie dar nu este satisfăcut), vom încerca a analiza și reacțiile din alte partide. Pentru că, gândind lucrurile la nivel ideologic național, ele, toate, sunt organizațiile libere, obștești

care, măcar în materie de politică, dacă nu și la nivelul general al educației naționale, au menirea să creeze curente de opinie publică. Un partid care se presupune că vine să exprime nevoile și aspirațiile unui anume segment din populația țării, e de subînțeles că a studiat starea acestei țări și și-a axat politicile pe rezolvarea problemelor importante la zi, în spiritul doctrinei pe care o afișează. În măsura în care această doctrină este numai afișată și nu reprezintă o convingere de fond, nici opinia publică pe care partidele trebuie să o formeze nu mai recurge la principii, nu mai ține seama și uită de ele, se blazează electoral, iar absentismul se amestecă cu nemulțumirea nevoilor neîmplinite.

Peste care, astăzi, mai vin și poftele provocate de obsedantele reclame ale propagatorilor consumerismului – o categorie născută pentru a câștiga cu atât mai mult cu cât nu are principii; care nu știe altceva decât să își laude marfa și să-ți facă poftă de ea, indiferent de calitate și indiferent dacă necesitatea sau măcar utilitatea ei sunt reale sau nu. O îndeletnicire veche și pitorească altă dată, dar care a devenit foarte agresivă din clipa în care și-a dat seama că, pentru a câștiga ea, alții trebuie să nu producă. Și a trecut la atac fățiș, mutând războiul pe piața internațională, conjugându-l cu speculațiile financiare care înalță imperii de carton tot așa cum imperiul reclamei e din vorbe. False puteri care, când se prăbușesc, provoacă criza mondială ce adâncește și mai mult mediul penuriei, producând și mai mulți declasați care umplu favelele omenirii. Se ajunge astfel pe o treaptă și mai de jos a deteriorării morale, în care omul își pierde simțul muncii, rezumându-se la a dori doar să dea tunuri sau țepe, cum vede că se întâmplă și în viața financiară și în viața de partid.

Exemplul cel mai clar îl avem în faptul că, la ordinul unor forțe suprastatale de care, acești politicieni ce joacă teatru în fața noastră, nu fac decât să asculte orbește, trei sferturi dintre țările lumii sunt conduse pe calea de a nu mai produce nimic, de a rămâne în stadiul de simple consumatoare care-și cumpără mărfurile îmbogățindu-le pe celelelate; sau,

mai corect spus, marile companii internaționale provenite din celelalte. Cu ce plătesc?... Cu bunurile naturale pe care devin stăpâni alții, iar ei nu mai beneficiază de nimic, înafară de perspectiva unei sărăcii totale care-i face din ce în ce mai dependenți. Dispar producătorii locali, dispar negustorii locali, dispăre orice interes pentru inițiativa individuală, nici măcar plăcerea acelor străzi întinse cu firme multe și mici prăvălioare printre care se plimbă lumea în voie trăindu-și viața de stradă, nu mai există. Totul depinde de marile lanțuri care produc și marile lanțuri care desfac produse tip, în magazine tip, cu ambalaje tip și prețuri fixate de o forță tip pe care nu o poți învinge.

Toată democrația care - așa-i adevărul probat de istorie - s-a creat la piața de mărfuri, în tocmeala liberă, cu sentimentul fiecărui proprietar de tarabă și fiecărui țaran care și-a luat găina subsuoară considerând-o marfă, că face afaceri, că existența lui socială e girată de aceste afaceri și că mâine poate ajunge la succes în aceste afaceri, iar poimâine poate deveni om bogat; toată această activitate plină de impuls și de căutare în care fiecare se perfecționează, se concurează și se întrece, dispăre. E înlocuită de existența leșioasă a unor cumpărături satisfăcând sau nesatisfăcând nevoi, a unor activități satisfăcând sau nesatisfăcând ambiții, a unor distracții satisfăcând sau nesatisfăcând pofta de viață. Totul devine jind, cerșeală sau rutină în slujba unei munci pe care nu știi pentru cine o faci și nu e neapărat să o faci pentru că, venitul ei, tot îl cheltuiești spre câștigul cuiva pe care nu-l știi și nu-l vei ști niciodată. Identitatea lui se pierde în cifrele anonime ale unor speculații financiare ajungând din ce în ce mai opacă, devenind un sistem și nu o forță, un mecanism de produs și de consumat care merge și merge și merge, fără să te mai întrebi de ce și cum.

Asta e viața de rutină în care se epuizează forțele celor mai mulți oameni; fără surprize, fără pretenții, doar cu disperări din când în când, în momentele în care apar crizele cu zeci de mii, sute de mii, milioane de destine care se

prăbușesc. Milioane de destine lipsite de minimul necesar, aruncate într-un sistem de eutanasiere în care nici nu știi când ai fost eutanasiat, nici nu-ți dai seama când ai dispărut de pe fața pământului. Deoarece mecanismul merge înainte adunând alte capitaluri, de la alți consumatori, spre câștigurile transformate în mister de cei care se mint pe ei înșiși crezând că ne conduc din umbră, nedându-și nici ei seama că mecanismul este al autodistrugerii.

6.

Am procedat la o oarecare radiografiere a unui partid la care mă refer numai pentru că s-a aflat, cel mai recent, multă vreme la guvernare; în plus, un partid care evocă democrația în însăși titulatura sa. Și fac asta pentru a arata ce sanse au să învingă dusmanii democrației, sau cei carora democrația le stă în coasta cea facatoare de bani și putere, atâta vreme cât morala ei are un cuvânt de spus.

Strădania lor este de a globaliza obsesia de „shopping” prin care, punând stăpânire pe bănuții fiecărei ființe, ei distrug sistematic independența acesteia. Este vorba de dependența de lucrurile materiale produse de altcineva. Afaceriștilor le convine materialismul cinic al marxiștilor și profită de faptul că aici, în aceste țări, el ne-a fost inoculat. Înțelegerea superioară a existenței înseamnă meditație și rațiune, dar astea sunt acte de care nu mai trebuie să aibă vreme omenirea. Ea e incitată mereu spre consumuri inutile; sub formă de sprijin sau investiții, se pompează bani pe de o parte, tocmai ca populația să fie făcută să cheltuiască mai mult pe de alta. Până ajunge la decădere, la înrobire, la dependență de instrumentele cu care forțele malefice ale șmecherilor o manipulează!...

Prin această reducere doar la poftele materiale, care se vede astăzi că le convine și altor politicieni, care au negat comunismul, omenirea devine din ce în ce mai mult o turmă

consumatoare care se mișcă doar pe direcțiile impuse de cei care produc în neștire spre turmentarea mulțimii pofticioase. Pentru că adevăratele soluții de salvare a lumii, ceea ce include și redresarea omenirii, sunt tot cele morale. Tot cele capabile să formeze în lumea gânditoare un sistem de conștiință sănătos, un cadru de deziderate etice prin care gândirea să pună picioru-n prag stopând decăderea. Adică exact ceea ce nu-i interesează pe cei care se vor stăpânii lumii astăzi, continuând absurditatea bolșevicilor de ieri!... Dezmembrarea omenirii în poftă făcute unui instinct apucător de masă, pe de o parte și satisfacțiile ascunse, mafioate, ale unora care se doresc elite ale puterii permițându-și orice, până la a spune că Terra are nevoie doar de 500 de milioane de locuitori, restul trebuind să dispară.

Iar, prin această politică consumerist-obsesivă, primii care trebuie să dispară dintr-o populație cum e a noastră, sunt cei care produc. Ce dovadă mai elocventă privind punerea în practică a acestei mârșăvii, decât o guvernare care stabilește taxe prohibitive pentru mica producție, alături de o viață politică lipsită de un partid care să reprezinte interesele clasei de mijloc?! În schimb, proliferază politicienii slugarnici și servili intereselor străine din pricina cărora dispare cea mai activă și mai efervescentă categorie socială, cea pe care marii gânditori au considerat-o în întreaga istorie a politicilor moderne motorul prefacerilor sociale, al inovației și progresului unei societăți. Acele furnici mici, mărunte, multe și harnice care mișună prin societate de zece ori mai repede și mai activ decât alte categorii, care le animă și pe acelea și le trag cu ele pe calea unor prefaceri salutare pe plan social: Clasa de mijloc, care e cea mai explozivă, fiind cea mai dornică de afirmare, dar și cea mai dispusă la risc personal; clasa ale cărei mișcări sau partide au constituit întotdeauna motorul social al progresului; fermierii rurali și meseriașii, micii industriași, micii intelectuali, micii producători, micii negustori, puzderia de oameni capabili și dornici de afirmare care caută mereu căi, direcții și deschideri noi de care

beneficiază apoi și alții... Cu alte cuvinte, cei care realizează în sine un profit mic, modest, însă întotdeauna bine folosit, dacă îi privim individual; dar constituie o forță prin mulțimea lor căutătoare de mijloace noi și de noi valorificări ale produselor vieții acesteia, creindu-ți acel sentiment de înnoire continuă pe care-l dă mulțimea unor energii puse mereu pe afirmarea a noi posibilități de existență.

Comuniștii au știut sau au simțit că această efervescentă căutătoare de soluții practice nu poate fi decât dușmanul lor, al totalitariștilor care voiau să dicteze de la centru orice măsură și să inhibe spiritul de inițiativă al ființei umane ca s-o poată conduce cum voiau ei. Erau preceptele lor absurde, dictatoriale, dar care se dovedeau folositoare pentru cei care puteau să se mențină în fruntea piramidei dominându-i pe alții. Ei nu aveau nevoie de o culme înaltă dar cuprinzătoare spre care să aspire cât mai multă lume, ci doar de vârful îngust al piramidei totalitare. Ei bine, ciudat lucru că și-ntr-o societate de comerț liber, cum se pretinde a fi cea la care am revenit, tot asupra acestei clase efervescente prin căutările ei se revarsă dușmănia celor care vor să globalizeze totul în interes personal. Nemulțumirea celor puternici financiar lovește mereu în inițiativele mici care li se opun căutându-și câștigurile proprii. Se duce o luptă neloială de îngrădire și se depun toate eforturile de inhibare a unor asemenea instincte la om, pentru a-l menține în starea de consumator disciplinat și blazat pe care poți să-l duci de nas cum vrei tu. Se crează o categorie de factori administrativi dresați pentru o asemenea înfrânare a afirmării locale, prin forțe locale; se crează funcționari de stat care pun cu plăcere taxe îngrozitoare pe mica inițiativă; se încurajează lenea și necinstea în scopul manipulării populațiilor spre doritul stadiu de consumator a ceea ce li se oferă, sau li se bagă pe gât.

7.

Am afirmat că nu avem un partid al clasei de mijloc

pentru că nu văd nici o mișcare, nici un protest față de îngrădirile care o injosesc și o anihilează cu consecvență, sau vreo doctrină care să le exprime răspicat drepturile. Nu s-a găsit un partid care să protesteze față de infamanta birocrăție căreia trebuie să-i facă față măruntul investitor privat sau față de exterminatoarea fiscalitate aplicată lui. N-a apărut vreo inițiativă politică menită să asigure organizarea lor. Nu s-a văzut nici un gest îngrijorat al vreunui for politic constatând că dispare această clasă. Nu s-a auzit nici un apel de susținere a ei prin vreo inițiativă legislativă și nu există nici un organism care să arate transparent statisticile pierderilor din acest segment de populație care, în alte țări, este susținătorul principal al instituțiilor statului și promotorul societății. Mai mult: Cei care i-au îngrădit accesul la bunul comun de care beneficia altă dată, cei care din retrocedarea proprietății i-au dat numai terenul, nu și mijloacele de producție pe care i le-a luat colectiva sau cooperația meșteșugărească, adică nu l-au repus și pe el la „*in integrum*” ca pe alții, îi impun și taxe atât de mari pentru mica întreprindere, încât omul se frige cel mai tare cu propria-i inițiativă și cu propriul său meșteșug. Până când își uită și meșteșugul, învață să nu mai aibă nici inițiativă. Exact cum au făcut cândva cei cu colectivizarea, ca să ajungă la proletariatul agricol care, iată-l și azi, când și-a redobândit pământul, cum nu-și mai poate redobândi pofta de a-l munci!... Iar la acest necaz național nu s-a găsit nici un partid care să vrea să reprezinte interesul câtorva milioane de români făcând parte din asemenea familii de mici producători, comercianți, investitori, intelectuali care nu așteaptă salariu bugetar, inovatori și modele locale de perseverență, și tot felul de gospodari al căror interes se destramă, a căror hărnicie se uită.

Dacă social democrația e orientată în special spre problemele celor care exercită munca angajată, iar neoliberalismul își păstrează atenția asupra lumii afacerilor mai mari, democrația creștină este cea care și-a demonstrat o asemenea chemare în istoria recentă a multor țări europene;

acesta este și motivul denumirii de „*Partid Popular European*”. În vreme ce, în ceea ce ne privește, ne-am lămurit și nu mai pierdem timpul cu argumente: Ca la noi, la nimeni!... Motivul? Pentru că nu această clasă a inițiativei și strădaniei private dă marile tunuri din care se-nfruptă lumea politică și nu e ea nici cea care primește marile concesiuni bugetare de care dispune lumea politică luându-și tainul. Aici e vorba de inventivitate, de inițiativă și de muncă, uneori, cu rezultate foarte mici, ne semnificative ca posibilitate de jecmăneală; așa că, mai degrabă sunt preferați interlopții care, chiar dacă nu dau tunuri, dau țepe.

Tunul și țepa! De aici provin și banii pentru partid și mângâietoarele suplimente personale și, în ultimă instanță, bursa voturilor. Să lansezi o doctrină de apărare, promovare și stimulare a inițiativei private mici, e pierdere de timp când vin spre buzunarul tău lanțurile de supermarketuri și ai de promovat legi prin care acorzi marile finanțări bugetare. Ca să nu mai vorbim de problemele micii inițiative rurale sau de cartier urban, care ar ajuta niște pârlțiți de pe urma cărora nu pică nimic! Așa că eșichierul politic românesc contemporan nu cuprinde în nomenclatorul său politicieni specializați pentru așa ceva, sau politicieni care să creadă în redresarea națională prin așa ceva. Cu toate că experiența omenirii arată că asta ar fi cu adevărat „sarea pământului”, „regeneratorul social”, „cheia micilor succese continue”, etc.etc... Dar la noi, dacă nu e tun și nu e țepă, înseamnă că nu ai nici tu ce lua de pe jos. Deci, nu te interesează!

Iar asta convine extraordinar marilor monștri globalizați care au început să ne numere îngrijorați că suntem pe lumea asta prea mulți care le suflăm în ceafă, că e prea mare libertatea democratică și n-o pot manipula la precizie cu cipurile lor. Convine atât de mult, încât s-a ajuns la forma cinică a unor universități care produc politicieni cărora să nu le pese de asemenea fenomene micronaționale în macropolitica lor. De data asta ne mai fiind doar continuatorii aparatcicilor bolșevici, ci aspirând chiar spre gauleiterii

ideologizați de Goebbels, ca să poată cânta pe mai multe voci prohodul democrației.

8.

Și, astfel, ajungem la constatarea lor fericită că sunt încă destule țări pe lume în care dictatura e bine-mersi; ba, sunt încă și mai multe unde se inovează aparențe noi și operații estetice expresive, amplasate pe aceeași tulpină de pernicios virus dictatorial, fardat cu tentațiile pieței care pare liberă doar pentru că practică expunerea la stand. Pentru că libertatea e o problemă de gândire. Iar oamenii, când vor comoditate, de fapt nu mai vor să gândească la multele neazuri pe care li le-ar da aspirațiile îngrădite, ci doar la cu ce să se-mbuibe, ne mai păsându-le că astfel decad. Dictaturile, fie ele militare sau financiare, le-au prins această slăbiciune și profită de ea până îi vor distruge. Există alegători care votează cu dictatorii, sau cu viitorii dictatori, numai pentru că sunt oameni cărora le e mai comod să trăiască într-un rău cunoscut, lipsiți de drepturi dar cu oarecare hrană asigurată, decât să ajungă la instabilitate și existență anarhică. O dictatură dă stabilitate societăților primitive care, altfel, cu câte mafii există acum pe lume, s-ar sfâșia în anarhice războaie interne. Dictaturile pot aduce un aparent echilibru strivind anarhia și impunându-și regulile totalitare pe care, la început, oamenii nu le observă asupra propriei lor persoane și încă nu le consideră propriul lor jug. Din comoditate, ei le acceptă, chiar dacă rămân la un orizont limitat.

Astfel, din păcate, omul nu e numai cel cântat retoric de la Walt Whitman la Gorky și la Malraux. El poate fi și ființa blazată lenevos, care nu se îngrozește de orizontul său limitat, care se adaptează la indobitocire; care târziu își dă seama, venindu-i mintea cea de pe urmă, fiindcă la început il orbesc grijile elementare: hrană, habitat, loc de muncă. Iar omul simplu contemporan, speriat de câte forțe acaparatoare a creat împotriva lui omenirea, câți, din câte direcții vin spre el fie cu

războaie, fie cu tentații, fie cu răscoale anarhice, fie chiar și cu perfidii financiare sau demagogii electorale numai și numai ca să-l încalce, să-l domine și să-l subjuge, nu se mai gândește la libertatea care este un superlativ îndepărtat al existenței sale, pe care nu știe dacă-l va atinge și cum va arăta. Așa că abandonează foarte ușor un asemenea deziderat abstract pentru nivelul feudal de înțelegere politică la care a fost ținut și acceptă promisiunile mai concrete ale dictatorilor.

Pentru că acest om, minimalizat mereu de soartă și îndepărtat de la decizie, chiar și în condițiile unor state bananiere în care se pompează Coca-Cola, ca să nu mai vorbim de deșerturile asiatice, vrea doar să-și poată păstra speranța că nu-i va fi mai rău. Se simte mic, meschin, neajutorat și alege o dictatură internă ca să se apere de dictaturile modiale ce-l amenință. Și, astfel, inconștient, el, acest alegător lipsit de aspirații, perpetuează totalitarismele, iar negustorului global îi e mai ușor să trateze și să facă comerț global cu un dictator dispus a-și angaja întreaga țară, decât cu niște milioane de prăpădiți. Căroră dictatura le bagă pe gât orice vrea, în vreme ce piața liberă le-ar da dreptul să opteze.

În acest fel, raiul desfacerilor de consum se mută în această lume, pentru că aici se poate comercializa tot ce e refuzat sau expirat în altele. Ne aducem aminte cum, pe vremea lui Ceaușescu, apăruseră în toate magazinele, în afară de cele speciale, niște măslina mici, mici de tot, (doar piele și sâmbure, exact ce-i trebuie fomistului care-i doar piele și os), pe care le cumpăram alături de câte un sul de hârtie igienică scortșoasă (ce-i folosește tot fomistului care nu are prea mult de șters)!... Ei bine, cei care - recunosc ei, sau nu - au lucrat la „Dunărea” își pot aminti de contractul oneros cu care, tot prin ei, negustorul grec, sau turc, sau italian, vindea la același preț măslina mai mari în altă parte și făceau ciubucul fifty-fifty sub nasul lui împușcatu.

Așa s-au acumulat unele dintre capitalurile care au azi clasificare Forbes. Marii negustori modiali și-au găsit cu

dictatorii trăsătura comună a dorinței de monopol: Unii comercial, alții politic. Iar raiul comerțului pentru aceștia nu mai e deloc piața liberă care îi poate înfrunța și le poate face surprize, ci tocmai piața dirijată cât mai dictatorial, pentru consumatori înfometaji care nu mai au timp să citească termenul de garanție. Emanciparea de dictatură nu le convine. Pentru că una este să vii azi la piață în România post decembristă, ca să vinzi măslinile cu litra și alta era când semnai cu dictatura o vânzare pentru toate nunțile, pomenile, posturile și parastasele a 23 de milioane de români, care pun fiecare câte cinci măslinile-n farfurie la asemenea ocazii... Și, astfel, capitalistul preferă dictatura, dacă nu e în țara lui, sau dacă nu-i afectează libertatea personală, angajându-și politicieni unde o poate face mai pe față sau mai pe dos. Adică fie prin cultivarea lipsei de voință politică, fie prin anihilarea celor care ar vrea să producă bunuri sau idei.

Or, cultivarea lipsei de voință politică se face în primul rând golind partidele de conținut doctrinar, făcând din ele găști de aranjamente sau haite de ținut cât mai încleștat ciolanul. Iar anihilarea celor care produc concurând importul rezultă din guvernarea corespunzătoare unei asemenea realități politice. Și, dacă Partidul Popular European nu are calitatea de a analiza cât de creștin democrată poate fi guvernarea din România, în schimb secțiunea lui română poate produce șefi de Agenții guvernamentale ca Blejnar cu al său consilier dispărut, sau Miss Bistrița care a frânt o inimă de secretar general fugind în America. Pentru ce? Pentru a dirija fonduri și patrimoniul spre depozite proprii, mânădu-i și pe contribuabili spre a-i vota condiționat prin dese tentative de strângere a șurubului polițienesc-financiaro-penal.

9.

Două războaie mondiale s-au terminat cu mari sacrificii, dar cu cuceriri de nezdruncinat în avansarea omenirii pe direcția democratică! Iar astăzi, la abia o jumătate de veac de

la aceste sacrificii mondiale pentru triumful democrației, în abia al treilea deceniu de la terminarea războiului rece cu totalitarismul comunist, dacă s-a ajuns la a nu mai conta deloc principiile etice, politice, sociale în fața speculațiilor financiare, înseamnă că marele capital își însușește demagogia provocatoare a analizei marxiste și a războiniceii incitări leniniste. Ne ascundem sub masca „relațiilor pragmatice” între toate statele (zi „averile” sau „hoțiile”) lumii și nu ne e rușine că suntem pateneri de afaceri cu criminali sau teroriști; ne facem că nu știm ce teroare e în țările dictatorilor cărora le strângem mâna pentru „bune relații internaționale”?!... Liderii țărilor care au pretenția a se numi marile democrații ale lumii, stau bot în bot cu dictatori feroci, discutând tranzacții financiare fără a pomeni un cuvânt despre drepturile omului. Ca să nu mai vorbim de acceptarea perfidiei dictatorilor ascunși în spatele unor aparențe așa zis democratice, cum ar fi organizarea alegerilor la o populație pe care o terorizează și o manipulează prin cele mai antidemocratice mijloace totalitare, sau de acceptarea necondiționată în capitalism a capitalurilor care au fost stoarse dictatorial. Ba unii chiar mai aplaudă și felicită „succesul în alegeri” al dictatorilor care fac ceea ce a început să se denumească în omenire „rocaș rusă”!..

Cât despre atât de obișnuitele astăzi mari summituri ale puternicilor lumii, asistăm la batjocura spectacolului stupid în care, magnații financiari, miniștrii și bancherii unor state de veche tradiție democratică, se bat prietenește pe burtă făcând parte din aceleași conclavuri financiare cu tirani odioși, cu șefi de partide dictatorial-antiumaniste și cu aventurieri care au trădat valorile democratice de care făceau caz cândva, dându-și pe față arama plăcerilor și intereselor totalitare. Se pupă și se firtisesc între ei uitând de grava diferență de valori politice și acceptând stigmatul trădării aspirațiilor omenești în fața încâlcărilor financiare pe care le produc asemenea relații, fiecare având impresia că ar putea câștiga ceva de la celălalt... Sunt, de fapt, convulsiile unei asemenea lumi fățarnice și numai masturbarea gazetărească crede că poate minți vorbind

de scrutin electoral la Moscova și de dorința sinceră de ajutor american pentru problemele tehnice ale extragerii petrolului din Golf.

Democrația devine pentru ei o chestiune din ce în ce mai formală, de afișaj exterior sau de rugăciune spusă papagalicește, fără nici o rezonanță sufletească înspre cel căruia o adresezi, iar fondul lucrurilor, nu numai că nu acordă nici o atenție vreunei convingeri politice, nu numai că dezice orice comentariu despre programele interne de guvernare, nu numai că sfidează pe oricine mai crede în ceva; dar se transformă rapid și pe față într-o dictatură financiară pentru care nici nu contează de unde provin sau cui aparțin capitalurile. Important este doar să fie cât mai puțini, ducând la o concentrare cât mai înrăită a puterii... Oamenii de rând sunt corupți de alte tentații și manipulați de mințile golănite cinic și acaparator ale celor care, prin orice mijloc, aruncând mereu promisiuni deșarte sau tentații meschine, vin să contamineze diavolește societatea trăgând-o spre păcatele mărunte ce i se par dulci și lesne de atins. Pentru că nu există psihologie mai periculoasă și mai contaminantă, decât a golănilor îmbogățit prin necinste, care se oferă drept exemplu de parvenire unui electorat sărăcit, plin mai mult de invidii decât de inițiative. Și nu e vorba nicidecum de vremea celor care sfidau în Piața Universității spunându-și elegant golani, spre a înfrunta morbul gulerelor albe cu cravată și costum APACA al parveniților activiști; ci de un model social impus nouă de golănia propriu zisă, rudă cu hoția și cu terorismul de cartier, mediul imoral al ilicitului, prostituției și agresivității, care se laudă cu actul mârălănesc, pumnul și banii trișați la babaroase, impunându-și autoritatea la cei slabi și jecmănindu-i.

Asta e lumea, încă mai modernizată prin droguri, proxenetism și rețele mafioate, în care teoreticienii își permit să vorbească despre sfârșitul democrației. O lume despre care cetățeanul cinstit, când privește de departe, spune flegmatic: „Ar vrea ei!”. Problema, însă, se pune întrebându-ne ce face

el când ajunge să privească asta de aproape?! Pentru că, în ultimă instanță, marilor elite care se pretind a domina din umbră lumea afacerilor le convine materialismul cinic al marxiștilor. Aceia ne terorizau să acceptăm absurditatea lor cu primatul materialului asupra moralului; pragmaticii de acum, mai rău, vor să impună ceva ce nu sunt în stare nici ei să creadă, dar le aduce deocamdată beneficiile și puterea după care sunt ahtiați. Putere prin care se menține și se propagă obsesia consumistă ca aspirație principală a omului, spre a deruta electoratul și a obține răgazul prin care se instaurează noua ordine... Adică noua dezordine din care vor câștiga mai bine cei care speră să se situeze deasupra, dar nu-și dau seama că, până la urmă, dacă se produce acea explozie fatală democrației, vor fi spulberați și ei.

Poate că acești oameni, care o fac astăzi pe elitele contemporane, ar trebui să studieze mai bine care a fost rostul (dar și soarta) elitelor financiare care au crezut în 1932 că îl lucrează doar pe Hindenburg, când au forțat repetarea alegerilor încurajându-l pe Hitler.

10.

Explicabil faptul că, într-un asemenea context, într-o țară de mâna a doua, cum ar vrea mulți să ne considere iar politicienii noștri le oferă argumente din belșug, un partid tot de mâna a doua care n-a reușit să se armonizeze doctrinar, își pune o etichetă ca să poată face parte dintr-o grupare europeană. Pentru ca apoi, adunătură conjuncturală ne crezând în vreo idee și lipsiți de criterii ideologice, membrii săi să-și dea singuri cu stângu-n dreptul. Până la fapta penală a mulgerii ilicite de fonduri, cu sfidarea asiguratorie a unora că sunt fonduri pentru partid, chiar dacă degetele mâinii cu care luau erau atât de rășchirate, încât să cadă destul pe jos și pentru ei. Acesta este pericolul golăniei care contaminează devenind fenomen de *îngolănire a societății*, cu echivalarea implicită a degradării ei morale.

În acest mod, iată-ne ajunși la o societate în continuă deteriorare. Politicienii se conduc după instinctele lor apucătoare uitând pentru ce au fost aleși; dar, cum am spus, mai rău: chiar și alegătorii uită pentru ce i-au ales, tocmai fiindcă s-au învățat să nu creadă nici o dată în promisiunile lor. O amnezie degradantă și periculoasă se dezvoltă și se instalează asupra întregii societăți care se descompune, se tot descompune, până ce va reajunge în cele mai stupide faze de primitivism, de subculturalism, de ignorare agresivă a valorilor afirmate și consolidate prin eforturile omenirii în decursul istoriei.

Și, pentru că, pe viitor, ar fi necesar să extindem o asemenea radiografie și pe „organele” altor partide, trebuie să spun de pe acum că, nu numai în cazul de la Agenția Națională pentru Restituirea Proprietății care mocnește din toamna lui 2011, nici în cazurile și mai vechi de la vămile județene, nici în legăturile măcar „sufletești” ale fostului prim-ministru cu arestarea primarului de Cluj sau ale altui membru marcant cu arestarea senatorului de Galați, nu am văzut vreo reacție sau vreo întrebare exprimată de opoziție.

M-aș fi așteptat; dar, ca și-n exemplul cu buzunăreala din tramvai, indiferent de apartenența politică, oamenii tăceau, ocoleau, se făceau că nu există o asemenea întrebare. Și, atunci, nu am eu, cetățean, dreptul să suspectez că ar putea fi vorba de o convenție tacită între niște răsfățați de soartă care, or fi ei opozanți unul altuia, dar se simt împreună cu musca pe căciulă fiindcă fiecare la rândul-i, face sau e dispus să facă același lucru?... Prin asta, problema devine tabu; e de nescormonit și folosește doar la a arunca praf în ochii alegătorului, creind bănuiala că relațiile mafioate funcționează de minune între politicienii de diverse orientări, opozanții lor adevărați fiind doar populația, cetățenii contribuabili pe spinarea cărora se petrec toate aceste flagrante aranjamente sau, de-a dreptul, spolieri.

Sunt ele acceptate tacit de toată lumea activă politic, de vreme ce au ajuns în practica de zi cu zi?... Oare toată această

lume e coruptă și nu poate exista o opoziție categorică?... Oare orice măsură luată acum împotriva adversarului, dar care ar deveni ulterior legislație obligatorie, produce ezitare chiar dacă interesele politice ar cere ca ea să fie demascată imediat?... Asta ar însemna că reacțiile în fața mârșăviei sunt privite cu circumspecție, conducând mai degrabă la lașitate și la retragere pe criteriul că s-ar putea să procedezi și tu la fel când vei ajunge la putere, s-ar putea să ajungi și tu să uzezi de asemenea mijloace nepermise, pentru că și tu ești om, deci supus decăderii în corupție, sau chiar tentat de aceasta.

În cazul în care gândești astfel, nu mai faci gestul bărbătesc de a demasca public corupția celuiilalt. Pentru că, în mintea ta care a devenit foarte dispusă, din ce în ce mai dispusă de a nu mai fi cea mai cinstită, cum și-o doreau, considerând cinstea o glorie, marii oameni dotați cu simț cavaleresc, perfidia care a căpătat ascensiune îți spune că stavila pe care o ridici astăzi adversarului ar putea deveni piedică fermă, consemnată legislativ, pentru ce ai fi tu tentat să faci mâine.

Exact cum n-am auzit nici o reacție pe vremea când se vedea cu ochiul liber cum, un președinte proaspăt ales, încuraja, mărea salariile pe care tot el a venit mai târziu să le demaște, și dădea apă la moară mergând doar la bilanțurile unor departamente care, în statul de drept ar fi putut suplini lipsa unui aparat de represiune mai dictatorial. Erau penibile gesturile lui de încurajare a unora din care se vedea cum voia să-și facă gardă personală; fiindcă nici curaj de dictator nu avea, ci era vorba de meschina perfidie de a-și asigura un control mai mare decât îi permitea Constituția, până va avea șansa s-o schimbe și pe aceasta... Dar nimeni nu semnala această perfidie cu iz antidemocratic, nimeni nu-ncerca nici măcar să-și bată joc de ea. Tot el a trebuit să vină să-i înjure pe cei la bilanțurile cărora se ducea - ca și cum s-ar fi dus la securistul care ținea legătura cu Rotterdam - și să-și nege orice intenție de „întărire a aparatului” în scop dictatorial. Cu toate că tentativa de strângere a șurubului polițienesco-

financiaro-penal, cu efectul clar de a elimina opoziția, este o creație bășesciană de prim ordin.

Nu am auzit și nu am văzut nici reacții, nici măcar batjocuri sau luări peste picior a unor asemenea intenții, ceea ce-mi trezește întrebarea: Oare, atunci când închizi ochii lăsând deschisă porțița, nu cumva o faci pentru ca și tu să ai astfel de căutări sau avantaje mafioate, când vei ajunge la putere?

Dacă nu chiar mai înainte. Pentru că, înțelegându-te cu adversarul pe dedesubtul lucrurilor, mai e un pas până, tot așa, în secret, apoi din ce în ce mai pe față, să te aliezi cu el împotriva cetățeanului de rând, a prostimii care te alege. Și, astfel, de la marii bărbați austeri și vizionari ai mișcărilor politice din trecut, care considerau cinstea o glorie, ajungem la niște mărunte și perfide suflete de bărbați și femei amestecați în politică și ajungând a fi plini de avantajele ei tocmai pentru că au cinismul de a considera cinstea o prostie. Au impertinența să-și bată joc de ea la modul cât mai nesimțit și cât mai nepăsător față de nevoile alegătorului. Ceea ce, așa cum spuneam, înseamnă îngolănirea societății, fenomen despre care se va vorbi, din păcate, în istoria noastră, privind trăsăturile celor două legislaturi bășesciene. Iar îngolănirea, care nu înseamnă decât despiritualizare și nu privește existența decât la modul de aroganță, trișare, țepă și sfidare a valorilor, este mediul cel mai bun pentru a putea proclama sfârșitul democrației. Iată, astfel, cum, o asemenea antantă internă bazată pe ceea ce consideră valoros corupția, ar avea - oho, cât de influent ar avea! - și susținere externă.

Fapt pentru care putem să ne consolăm și să încheiem cântând duios țărișoarei noastre, ca-n versurile romanței:

Nu te-ntrista, e vechi năravul

Și nu ești prima vinovată ! ...

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI: UN OS DE ROS	pag.11
PARTEA A DOUA: MAI MULTE OASE GATA ROASE	pag.93
EPILOG	pag.201
ADDENDA.....	pag.207

editie on-line www.cartesiarte.ro

Aceasta carte poate fi comandata la adresa :www.corectbooks.com